

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ

BÜLTENİ

■ ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK, ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ

■ OCAK 2020

mücadele edenler her zaman kazanamayabilir

KAZANANLAR HEP

MÜCADELE EDENLER OLMUŞTUR

BELGESEL GÖSTERİMİ

**SINIRLI BİR YAŞAMI
SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYANLARI**

ANIYORUZ!

ALNINDA KILIÇ YARASI

ARMENAK

ORHAN BAKIR

MÜZİK DİNLETİSİ

GRUP
SYANATES

SÖYLEŞİ

TARİH: 26 OCAK PAZAR
13:00

YER: HASAN ALİ YÜCEL
KÜLTÜR MERKEZİ
KARTAL

YAPIM

MAY
COLLECTIVE

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ

İÇİNDEKİLER

■ EZİLENLER EMPERYALİSTLERİN UYKUSUNU KAÇIRMAYA DEVAM EDİYOR... 4	4
■ 'ARMENAK HALKIN YÜREĞİNDE EFSANELEŞEREK ÖLÜMSÜZLEŞTİ' 8	8
■ BİR ANA BİR YOLDAŞ: HATUN İLDEM.....11	11
■ SINIF MÜCADELESİNDE HAPİSHANELER CEPHESİ.....12	12
■ YETİŞ (TARIK AKIN): "KENDİ AİLEMİ VE BU HALKI SEVECEĞİM"14	14
■ TANJU ER (SAMET) YOLDAŞTAN; "ŞEHİT YOLDAŞLARIMA MEKTUP" 16	16
■ SAVAŞIN ÖNCÜ KADIN YÜZLERİ: ÇİĞDEM VE NERGİZ..... 17	17
■ SIRA NEFERİNE, EKİN'E.....20	20
■ FERDİ YOLDAŞA.....22	22
■ YAŞAMINI DEVRİMCİLEŞTİRMENİN ÖRNEĞİ HAKAN YOLDAŞA.....24	24
■ 'UMUDU UMUDUMUZ, BEKLENTİLERİMİ OMUZLARIMIZDA YÜKÜMÜZDÜR' 26	26
■ TAYLAN VE YUSUF YOLDAŞLARA.....28	28

POLİTİK-GÜNDEM

“MÜCADELE EDENLER HER ZAMAN KAZANAMAYABİLİR AMA KAZANANLAR HEP MÜCADELE EDENLER OLMUŞTUR”

EZİLENLER EMPERYALİSTLERİN UYKUSUNU KAÇIRMAYA DEVAM EDİYOR

Marks ve Engels’in, Komünizmin manifestosunu yazarken dikkat çektikleri ilk şey, insanlık tarihinin sınıf mücadeleleri tarihi olduğuydu. Buna göre; ezen ile ezilenler arasındaki savaş sürekli ve bu mücadele, ya tüm toplum yapısının devrimci dönüşümüyle ya da mücadele eden sınıfların hep birlikte çöküşüyle sonuçlanacaktır. Bu savaş insanlık tarihinden günümüze kadar; her düşenin yerini yenileri alarak çeşitli biçimlerde bugün de sürmektedir.

Emperyalist kapitalist sistemin, siyasi ve ekonomik krizi derinleştikçe, ezilen halklar üzerindeki baskı ve sömürsünü daha fazla artırmaktadır. Dünya konjonktüründe bir yandan derinleşerek büyüyen krizin etkileri, diğer yandan emperyalistler arasında değişmeye başlayan güç dengeleri, zaman zaman örtülü ama esas olarak açık bir şekilde saldırganlığın artmasına neden olan gelişmeleri ortaya çıkarmaktadır. Kuşkusuz bu sürecin etkilenenleri, emperyalistlerin var olan kriz halinden çıkmak için hedef tahtasında olan işçi sınıfı ve emekçi halklardır. Dünyayı adeta kendi hegemonyalarının sürmesi için şekillendirmeye çalışan emperyalistler, özellikle yarı-sömürgelerin sırtına yükledikleri “kurtulma planları” ile ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Özellikle Ortadoğu’da “şimdilik it dalaşı” olarak süren poli-

tik-askeri yönelimlerin net bir kazananı olmasa da, haklar kan deryasına dönmüş bu coğrafya da adeta ölüm kalım savaşı vermektedir. Yoksulluğun, açlığın devasa boyutlara ulaştığı dünyada, emperyalist kapitalist ülkelerin emekçi halkları da kazanılmış hakların geri alınmaya çalışıldığı saldırılarla tehdit edilmektedir. Özellikle Fransa merkezli başlayan ve devam eden sarı yekeklilerin eylemi, buna karşı en diri karşı koyuşun göstergelerinden olmuştur.

Ancak bu saldırılardan en çok etkilenenler olarak yarı-sömürge emekçileri, Asya’dan Avrupa’ya; Amerika’dan, Afrika’ya kadar dünyanın her yerinde isyanı, bozkırı tutuşturan kıvılcımlar gibi büyütme; insanca yaşam için sokakları yangın yerine çevirmekte ve emperyalistlerin korkulu rüyası haline gelmektedir.

Ülkemizde de egemenlerin krizi “yarın dünden daha iyi olacak” yalanlarına rağmen daha da derinleşmekte, halka yönelik ekonomik, politik ve askeri saldırılar sürekli artmaktadır. Açlık sınırının asgari ücretle eşit hale geldiği; işsizliğin, yoksulluğun sürekli arttığı bu süreçte, bedeller ödenerek kısıntı düzeyinde de olsa kazanılan bütün haklar yeniden gasp edilmektedir. Çıkan en küçük muhalif ses, her türlü örgütlenme hakkı, işkence ve baskılarla susturulmaya çalışılmakta; sosyal medya paylaşımlarından, sokak röportajlarında söylenen sözlere kadar her şeyin bedeli halka en ağır şekilde ödetilmektedir.

Seçilen HDP belediyelerinin çoğuna kayyum atanarak başta belediye başkanları olmak üzere binlerce kişi keyfi gerekçelerle tutuklanmış, hala da tutuklanmaya devam etmektedir. Ülkenin neredeyse tamamı açık hapishaneye çevrilmiş, tutuklayamadıkları ise adli kontrol altında tutulmaktadır. Hapishanelerin sayısı ve kapasitesi hızla artmaktadır. İnsan Hakları Derneği'nin verilerine göre 220 bin kapasiteye sahip olan Türkiye hapishanelerinde 280 bin tutuklu ve hükümlü vardır ve tecrit başta olmak üzere insanlık dışı koşullarda yaşamak zorunda bırakılmaktadırlar. Bunlardan 457'si ağır olmak üzere 1.334 hasta tutsak

İNSANLIK TARİHİ ONLARIN SAVAŞ VE DİRENİŞ DESTANLARIYLA YAZILDI

"Halkın çıkarları uğruna can vermiş sayısız devrim şehidinin anısı yüreğimizi acıyla doldururken, vazgeçemeyeceğimiz bir kişisel çıkarımız, terk edemeyeceğimiz bir kusuraumuz olabilir mi?" [Mao]

Çelişkilerin en keskinleştiği bu anda yürütülen özgürlük mücadelesinin bedelleri de ağır olmaktadır. Bu yüzden devrimcilik bir anlamda da vazgeçme eylemidir. Yeniyi yaratma, inşa etme mücadelesinde eskiyenden, çürüyenden vazgeçme, eskiyi yıkma, parçalamadır. Eskiye ait olan ideolojiden, yaşam biçiminden köklü bir kopuş demektir. Devrime inanmak; onun için savaşmak ve bu yolda her türlü bedeli göze almayı gerektirir. Çünkü bedel ödemeyi, vazgeçmeyi bilmeyenler devrimi gerçekleştiremez. Ancak devrim ve komünizm yolunda yaşamalarının nereye kadar ulaşacağını hesap etmeyenler, bedel ödemeyi göze alabilenler zafere ulaşabilir. Ancak ölümü değil yaşamı; yenilgiyi değil zaferi düşünenler tereddütsüz gidebilir düşmanın üstüne. Hem de bu yolda öleceğini bile bile, ölümlerine bile yaşayabilenler ve ölümüyle yaşamı sonsuz kılanlar ölümsüzleşir...

tahliye edilmezken hapishanede ölümlerin sayısı ise her geçen yıl artarak devam etmektedir. Kadın cinayetlerinin katliam düzeyine ulaştığı, katledenlerin, çocuk istismarcılarının, taciz-tecavüzcülerin, yargı eliyle korunduğu, açlığa mahkum edilenlerin "geçinemedikleri" için çareyi toplu intiharlarda bulduğu bir süreçten geçiyoruz.

Bu baskıların odağında halkın en ileri kesimleri, mücadelenin öncüleri olan devrimci ve komünistler, ilerici ve yurtseverler vardır. Silahlı mücadelenin başından sonuna geçerli bir mücadele aracı olduğu bizim gibi yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerde faşist diktatörlüklerin ilk hedefi kuşkusuz silahlı mücadele yürüten örgütlerdir. "Terörle mücadele" adı altında gerilla mücadelesinin yürütüldüğü alanlar başta olmak üzere bir gerilla birimi için binlerce askerle yapılan operasyonlar, kullanılan teknikle güç gösterilerine dönüştürülmekte, "bitirdik", "sonları geldi" yalanlarının bir türlü sonu gelmemektedir. Onlar "bitti" dedikçe çoğalan ise, halkın engellenemez gücüdür. Onlar "bitti" dedikçe büyüyen, uykularını kaçıran, halkın mücadelesidir. Faşizmin zulmünün tırmandığı bu süreç aynı zamanda sistemin tıkanıyor; ezenlerle ezilenlerin arasındaki çelişkinin daha da keskinleştiğine işaret etmektedir.

Devrim yolunda ölümsüzleşen yoldaşlarımız, bu vazgeçme eyleminin en yücesini, fedakarlığın en onurlusunu yaşadılar ve bu bilinçle adadılar yaşamlarını sınırsız davaya... Onlar da uzağı yakın etmek için katıldılar bu onurlu kavgaya. İnsanlık tarihi Spartaküs'ten bugüne onların savaş ve direniş destanlarıyla yazıldı. Zulmün olduğu her yerde özgürlük düşü, onlarla gerçeğe dönüştü.

Her biri bu halkın yaşadığı acılardan öğrenerek katıldı devrim mücadelesine. En başta da kendinde devrim yapmayı, biz olmayı, kendine ait olanlardan vazgeçmeyi öğrendi... Geldiği toplumun gerici değer yargılarından, kendini sürekli geriye, eskiye çeken burjuva ideolojilerden arınmaya başladıkça güçlendi. Hiç kimsenin tek başına güçlü olmadığını, örgütün gücünü kitlelere gittikçe, onların umutlarını yükledikçe yürüyüşleri daha da hızlandı.

Girdikleri yol kesinlikle dümdüz değildi. Zor, engebeli patikalar, sarp dağlar, uçurumlar, yürüyüşü zaman zaman yavaşlatsa da kesinlikle engelleyemedi. Burjuva feodal sisteme karşı yürütülen her mücadele, devrim yürüyüşünü daha da güçlendirdi. Tıpkı Mao yoldaşın dediği gibi; "dağ-

lar ne kadar yüksek olursa olsun daha fazla büyüyemezler. Ama bizim kazdığımız her parçayla biraz daha güçlü olur.”

ONLARI ÖLÜMSÜZ KILAN YÜRÜTTÜKLERİ MÜCADELEDİR

Yaşamın kendisinin bir çelişki olduğu gerçeğinden yola çıkarsak; bu çelişkilerin en keskinleştiği anı, yaşamın ölümüne, ölümün de ölümsüzlüğe dönüştüğü, yaşam ve ölüm arasındaki ince bir çizgi olarak tanımlayabiliriz. Çelişkiyi en keskin yaşayanlar, ona yaşamıyla anlam katan, ölümsüzleşen yoldaşlarımızdır. Bu durumu 23 Nisan 2018’de Aliboğazi’nde ölümsüzleşen Gül Kaya [Nergiz] yoldaş çok yalın bir şekilde şöyle ifade etmiş...

“Çelişkinin en keskin anında, yaşamla ölümün burun buruna olduğu bir pusuda silahın tetiğine hareket kazanılarak ölüme can veren şehit yoldaşlar en büyük öğretmenimizdir. Çünkü onların pratiği; durağan bir andan çok daha fazlasıdır. Zaten bunun için hissettiklerimiz bir yoldaşa duyduğumuz özlemden ve yaralarımızın acısından çok daha fazlasıdır. Bilginin sırrını içinde taşıyan pratiklerden öğrenmenin heyecanıdır söz konusu olan.”

Fedakarlık, davaya, yoldaşlarına, örgütüne bağlılık, halk sevgisi... Daha da sıralayabileceğimiz birçok devrimci özellik. Bunların hepsi işte o ince çizgi olarak tarif ettiğimiz anda en doruk noktasına ulaşmaktadır. Öleceğini, öldürüleceğini bildiği halde canını ortaya koymakta tereddüt etmiyor.

Tarihimiz bunun sayısız deneyimleriyle doludur. Onlardan öğreniyor, onlarla birlikte yürüyoruz. İbrahim yoldaş 90 gün süren işkenceler karşısında düşmanı çaresiz bırakırken “ser verip sır vermeme” geleneğinin sembolü olarak yoldaşlarına da büyük bir miras bıraktı. Partinin, değerlerin ne pahasına olursa olsun sonuna kadar korunmasını, savunulmasını öğretti...

Proletarya Partisi 24 Ocak 1973’te Vartnik baskınında ilk şehidi, Halk Ordusunun ilk komutanı Ali Haydar Yıldız’ı ölümsüzlüğe uğurladı. Aynı baskında Partinin kurucu ve kuramcısı olan İbrahim yoldaş 29 Ocak’ta yaralı olarak esir düştü. Dersim’de başlayan ve Amed zindanlarına kadar süren tutsaklık sürecinde 90 gün vahşi işkencelere maruz kalmasına rağmen “ser verip sır vermeyerek” halkına, partisine ve yoldaşlarına bağlı olarak ölümsüzleşti. Yine aynı günlerde Partinin şehir örgütlülüğünde bulunan Meral Yakar, İstanbul’da 22 Ocak’ta bir kaza sonucu yaralı olarak götürüldüğü hastanede işkenceye alınmış ve ser verip sır vermediği için 25 Ocak 1973’te katledilmişti.

Komünizm mücadelesinde ölümsüzleşen yoldaşlarımızın her biri kendi dönemlerinde iz bırakan yoldaşlardır. Partiye, yoldaşlarına, halkına bağlılığın, inancın, kararlılığın, düşman kininin, militanlığın, parti değerlerini canı pahasına korumanın, fedakarlığın vb daha birçok devrimci değer taşıyıcıları olarak tarihsel deneyimlerle doludur yoldaşlarımızın yaşamı. Onlar mücadele içindeyken öğrettikleri gibi ölümleriyle de öğretmeye devam etmişlerdir.

Tıpkı parti değerlerinin düşmanın eline geçmemesi için son mermisine kadar çatıştıktan sonra silahını kıran Ahmet Muharrem Çiçek gibi... Tutsaklık sürecinin olumsuzluklarına rağmen kendisiyle yeniden yüzleşerek “o duvar duvarınız, vız gelir bize vız” diyerek özgürlüğüne kavuşan ve kendi küllerinden yeniden doğan M. Zeki Şerit yoldaşın düşmanla ikinci hesaplaşmasındaki baş eğmez tutumu gibi... “Beni öldürebilirsiniz ama gülümsememi asla” diyen Emre Bilgin gibi...

En zorlu şartlarda Proletarya Partisini ilkeleri üzerine yeniden ayağa doğrultmayı başaran ve ölümsüzleşen Parti Genel Sekreterleri Süleyman Cihan, Kazım Çelik, Mehmet Demirdağ gibi. Her biri partinin en zor anlarında sorumluluk almış ve kavganın ortasında ölümsüzleşmişlerdir.

Savaşa politik-askeri kadrolar olarak önderlik ederken Partili duruşlarıyla son nefeslerine kadar mücadelenin gelişimi için yaşamlarını feda eden Beşler gibi...

Tasfiyeciliğin, yılgınlığın, kavga kaçıklığının ortasında partiyi, 47 yıllık yaratılan değerlerimizi savunan, düşmanla göğüs göğüse çarpışarak ölümü anlamsız kılan 25 yoldaşımız gibi...

“Siz ki canınızı verdiniz halkımız için

Siz ki her şeyinizi verdiniz bu kavga uğruna

Göğsümüzde onurla dalgalanan kavganın bayrağına

Siz ki al rengini verdiniz

Ey ölümsüz halkımız için toprağa düşenlerimiz

Ey yüce oğulları halkımızın

Gururla ve sabırla dinlenin şimdi

Kavganızı sürdürüyor yoldaşlarınız.”

(İbrahim Kaypakaya)

EVLATLARIYLA YOLDAŞLAŞMAK...

Ailelerimiz de bu mücadelenin bir parçasıdır.

Proletarya Partisi, kuruluşundan bugüne kadar 47 yıllık mücadele tarihinde yüzlerce kadro, üye, militan ve taraftarını şehit verdi. Yine yüzlerce yoldaşımız bu savaşın içinde tutsak düştü, işkence gördü, gazi odu... Bu mücadelede burjuva ideolojinin rüzgârına kapılıp davaya ihanet edenler, soluğu kesilip yarı yolda düşenler de oldu, düşükleri yerden yeniden kalkıp ileriye fırlayanlar da... Ama mücadele hiçbir zaman bitmedi. 47 yıldır kesintisiz bir şekilde devam ediyor.

Bugün düşman ekonomik, siyasi, askeri ve ideolojik olarak her cepheden saldırıyor, başta mücadele edenler olmak üzere tasfiye etmeye, sistemin içine çekmeye çalışıyor. Faşizmin saldırıları yaşamın her alanında devam ederken,

buna karşı koyabilmek, ancak örgütlü bir güçle mümkün olmaktadır. Parça parça kendiliğinden gelişen hareketlerin sürekliliği olmayacaktır. Proletarya Partisi'nin devrime öncülük edebilmesi, gelişip güçlenmesi kuşkusuz kitleler içinde daha fazla örgütlenmesine bağlıdır. Her örgütlenme bir ihtiyacın ürünüdür. Toplumsal mücadele içinde her kesim, kendi öz örgütlülüğünü oluşturarak mücadelede bir güç haline gelebilir. Şehit ve tutsak ailelerinin örgütlenmesi de kuşkusuz kitle örgütlenmesinde, partiyi en yakınları aracılığıyla tanımış olan ailelerimizi örgütlenme ihtiyacının bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak bu sisteme karşı örgütlenen bizler, yakınlarımızın haklı davalarının sürdürücüsü olduğumuzu her fırsatta dile getirdik/getiriyoruz. Yoldaşlarımız olan evlatlarımız, yakınlarımız, bu sisteme karşı mücadele ederken bedel ödedi. Ödenen bedeller bizim onurumuzdur. Onları yaşatmak, yaşamın her karesinde var edebilmek, en başta bayrağı devralmakla, bu onurlu kavgada ben de varım demekle olacaktır. Onları anmanın tek bir ana, zamana sığmayacağına bilincindeyiz. Onları ölümsüz kılacak olan, bu mücadelenin sürmesidir. Mücadelenin olduğu her yerde onları yaşatmaktır. Devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenlerimizi ancak onların ideallerine sahip çıkarak anabiliriz.

Bize düşen görev ise en başta bu mücadelede bedel ödeyen şehit ve tutsak yoldaşlarımızın ailelerine ulaşmak olmalıdır. Ortak acıları yaşadığımız bu ailelerimizi örgütlemek, sistemden hesap sormasını sağlamak en başta da biz aile örgütlülüğünün görevidir. Bu sistemin gerçek yüzünü en iyi, bedel ödeyenler bilir. Devrim ve komünizm davasında ölümsüzleşenlerimizin, tutsak düşenlerimizin aileleri de kendileri açısından ödenecek en ağır bedeli ödemişlerdir.

Devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşen yoldaşlarımızı andığımız Ocak ayında yoldaşlarımızın ailelerini ziyaret etmek, acılarını paylaşmak, onlara mücadelemizin haklılığını, evlatlarının bu onurlu kavgada ölümsüzleştiklerini, yoldaşlarının onlardan boşalan yerleri doldurduğunu, dolduracağını anlatmak, düşmanın “bitirdik” yalanlarını boşa çıkarmak açısından anlamlıdır. Yoldaşlarımızın ailelerine ulaşmak, onları evlatlarının onurlu mücadelesinin sahiplenicileri yapmak, başta da yoldaşlarımıza karşı sorumluluğumuzdur. Tıpkı önce çocuklarımızı savunmakla başladığımız bu mücadelede çocuklarımızdan öğrenerek onların düşüncelerini savunduğumuz, onlara yoldaş olduğumuz gibi... Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri örgütlülüğü olarak öncelikli görevimiz, ailelerimizi de bu mücadelenin bir parçası haline getirmek olmalıdır. Yürüttüğümüz her faaliyet, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine karşı yapılan eylemler, ölümsüzleşen yoldaşlarımızın cenaze ve anma törenlerinden tutalım da toplumsal mücadelenin bütün alanlarında gelişen mücadele ve direniş, bu amaca hizmet etmelidir.

RÖPORTAJ

ARMENAK, HALKIN YÜREĞİNDE EFSANELEŞEREK ÖLÜMSÜZLEŞTİ

"ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ"

Ermeni Soykırımının 100. yılı vesilesiyle yürütülen Kampanya sürecinde çalışmalarını başlatan "Alnında Kılıç Yarısı-ARMENAK- Orhan Bakır" belgeseli, uzun ve emek yoğun bir çalışma sürecinin sonunda 5 Ekim 2019 'da Almanya Köln'de Galasını yaparak izleyicilerle buluştu.

Ermeni soykırımının tarihsel arka planını da işleyen Belgesel'de Armenak'ın mücadele yoldaşlarıyla, faaliyet yürüttüğü bölgede O'nu tanıyan köylülerle yapılan röportajlar, Onun halkın yüreğinde nasıl efsaneleştiğini açıkça ortaya koyuyor. Belgesel aynı zamanda Parti tarihinin bir döneminin dokümanının oluşması ve bu tarihin gelecek kuşaklara taşınmasını da amaçlıyor.

Bütün bu konular ve daha fazlasını Belgeselin yapımını üstlenen Mayıs Kolektifi ile konuştuk.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA): *Merhabalar, Mayıs Kolektifi olarak yapımını üstlendiğiniz Armenak Belgesel fikri nasıl oluştu?*

Mayıs Kolektifi: Eski Proletarya Partisi kadrolarından Erhan Gencer'in Almanya'da yapılan cenaze töreninde Erhan'ı uğurlamak için bir arada olan bir kısım Partizan aktivisti ve çevre-

sinin, birçok değerini tarihe mal edilemeden yitirildiği üzerine sohbetleri olmuştu.

Yıl 2014'tü. Kolektif, yaklaşan Ermeni Soykırımının 100. yılına dair bir kampanya yürütüyordu. Ermeni ulusuna yönelik soykırımın Komünistlerce açık şekilde mahkum edilmesi [Kaypakkaya yoldaşın vurguları zaten vardı] bizde Ermeni milliyetine mensup Proletarya Partisi kadrolarından Armenak Bakır [Orhan] yoldaş şahsında soykırımı da konu alan bir belgesel yapma fikrini oluşturdu. Türkiye Devrimci hareketi içinde iz bırakan Armenak Bakır yoldaşın devrimci yaşamı ve mücadelesi hakkında o dönemin tanıklarının da katıldığı tarihsel bir hafıza oluşturmayı amaçladık.

Armenak'ı yakından tanıyan iki yoldaşa bu çalışma önerildi ve onlar seve seve bu çalışmayı kabul etti. Çalışmanın Kolektif tarafından organize edilmesi koordinesi, içeriği vb. gibi konular da pratik gerçekleştirmek için, bir kısım yoldaş bir araya gelecek Mayıs Kolektif'i oluşturduk.

PŞTA: *Özel olarak neden Armenak? Anlamı ve önemi nedir?*

Mayıs Kolektifi: Armenak, birçok parti ve devrim şehidi gibi halka mal olmuş, halkın yüreğinde silinmez izler bırakmış yoldaşlardan birisidir.

Ermeni ulusunun, soykırıma uğraması, yüzyılı aşkın bir zamandır dinmeyen acının tarihsel arka planını, ortaya çıkarmayı amaçlandığı gibi, Ermeni kökenli olanların neden devrimci mücadelede ve toplumsal, sosyal kurtuluş mücadelesinde çoğunlukla Proletarya Partisi'nde örgütlendiklerini, niçin Proletarya Partisi'nin düşüncelerini benimsediklerini de açığa çıkartmak önemliydi.

Armenak [Orhan Bakır], Hrant Dink, Garbis Altınoğlu, Hayrabet Honca, Nubar Yalım, Manuel Demir ve daha birçok Ermeni milliyetine mensup devrimcinin Proletarya Partisi'ni benimsemiş olmalarında; komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın temel-

lerini attığı ve kurduğu Proletarya Partisi'nin ezilen ulus ve milliyetler gerçeğine dikkat çekmesi ve her türden ırkçı, milliyetçi şovenizmle, Kemalizmle ve sosyal şovenizmle hesaplaşmış olmasının bunda büyük bir payı vardır.

Armenak'ın yaşamı ve mücadelesini irdelerken, onun radikal, cüretli, korkusuz, militan pratiğini gün ışığına çıkarırken; o dönemin ruhunun ve Kaypakkaya'nın ardıllarının örgütlü devrimci mücadelesinin, bir bakıma Proletarya Partisi'nin tarihinin bir döneminin dokümanının oluşması, gelecek kuşaklara bu tarihin taşınması da amaçlandı.

TC'yi kuran, önceli İttihat ve Terakki'ye dayanan soykırım suçunda yer almışların da oluşturduğu Türk devletinin, soykırıma yönelik ret ve inkar politikalarının devam ettiği bir süreçte; Soykırımın 100. Yılında bu çalışmanın bitirilerek kamuoyuna sunulması planlanmıştı. Ancak o süreçte Proletarya Partisi içinde boy gösteren sorunlar ve yaşanan sürecin etkisiyle Belgesel çalışması sekteye uğradı. Süreç uzadı. Nihayet 2019 yılında, beş yıl kadar süren meşakkatli bir çalışma ve emekle ortaya çıktı.

PŞTA: Belgeselde işlenen temalar neler ?

Mayıs Kolektifi: Uğradıkları tarihsel haksızlığa karşı öfkelelerini tüm ezilenlerin sosyal kurtuluşu için bilinçli bir siyasi çizgiyle kaynaştırarak örgütlü mücadele yürüten Armenak Bakır [Orhan Bakır]'ın yaşamı ve mücadelesini konu edinen Belgesel'de; Paramazlar'la başlayan mücadele süreci, TC tarihinde yapılan uygulamalar, 1970'ler Türkiye'sinin politik atmosferinde ARMENAK BAKIR'ın örgütlü mücadele süreci, HRANT DİNK ile ilişkisi, tutuklanması ve tutuklu olduğu hapishaneden yoldaşlarınca kaçırılması, Türk devletince "vur emriyle" ve "idam" cezasıyla aranması, ardından Dersim'e gidişi ve 13 Mayıs 1980 de Elazığ Karakoçan'da devlet tarafından katledilmesi ve sonrasında halkın ARMENAK'ı tüm devlet baskılarına karşı sahiplenmesi ve mezarını koruması işleniyor.

"O BİZİM KAHRAMANIMIZDI"

PŞTA: Belgesel çalışmalarında ve yapılan röportajlarda sizi en çok etkileyen ne oldu?

Mayıs Kolektifi: Belgesel için o dönemi yaşayan ve tanıklık eden mücadele arkadaşlarını, yoldaşlarının birçoğu artık gerek ARMENAK'ın, uğruna canını feda ettiği düşünsel paradigmayla alakası kalmayan yada örgütlü devrimci mücadelede mesafeli ve tereddüt içinde olanların da olduğu kesimlerden oluşmaktaydı. Ciddi bir güven bunalımı vardı ve bazıları da afişe olmayı göze alamıyordu. Ancak yapılan sohbetlerde herkesin kendisinin de emeğini ve yaşamını kattığı bir sürece katkı sunması yönünde yapılan konuşmalarla ikna oldular. Bu bölümde en büyük çaba ve emek sahibi Mayıs Kolektifi bileşenleri içinde Yönetmenlik görevini üstlenen yoldaşımıza ait tir.

Belgesel izlendiğinde görülecektir ki; halktan insanlar ve o dönemin içinde yaşayanlar, duygu ve düşüncelerini açıklıkla hiç bir yönlendirme olmadan doğaçlama anlattılar.

Devrimci tarihe mal olmuş ve halkın gönlünde taht kurmuş olan efsanevi birinin yaşamının kayıt altına alınması ve tarihe mal edilmesi çabasını, yürekte destekleyenler kendilerinde oluşan duygu ve düşünceleri açıklıkla paylaştılar.

Bir genç kadının "O bizim kahramanımızdı" sözü çok etkiliydi. Yada bir Dersimlinin "O bizim kutsal bildiklerimiz kadar kutsalımızdır" sözü... İzmir bölgesinde faaliyet sürdürenlerden olan bir yoldaşın "O bir efsaneydi. O niçin kaçmıyor demiyorduk. Onu niçin kaçırmıyoruz diye kendimize soruyorduk" sözlerinden; doğru yaşanmış bir yaşamın ve doğru yapılan devrimciliğin halkta ve yoldaşlarında yarattığı bu derin izler, bizleri de çok etkiledi. Armenak'ın annesi Meryem Ana'nın "inşallah bu çekimleri, filmi de görek sonra ölek" sözü... Meryem Ana kendisiyle yapılan röportajı ve belgeselin bitmiş halini göremeden yaşama veda etti. En çok üzen budur...

PŞTA: Belgeseli yaparken ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

Mayıs Kolektifi: Tabi çeşitli zorluklarla karşılaştık. Ama sonuç-

ta aşıldı. Belgesel’de söyleşi ve röportaj yapılacak olan arkadaşlar ve yoldaşlar çok çeşitli coğrafyalarda bulunmaktaydı. Bunlara ulaşmak zaman aldı. Bir de Proletarya Partisi saflarında yaşanan Sağ Tasfiyeci Hizip döneminde partiden çeşitli gerekçe ve nedenlerle ayrılanların yaratmaya çalıştığı zorluklar da oldu. Röportaj yapanların röportajlarını geri çekmesi, tercüman arkadaşların desteklerini kesmesi gibi istekleri oldu... Grupçu ve önyargıyla yaklaşım gösterenler tabii ki başarılı olmadılar. Röportaj yapanlar, Tercüme işinde yardımcı olanlar, Kurgu ve Teknikte yer alan tüm arkadaşlar samimi bir çabayla objektif bir tarihsel dokümantar yapılmaya çalışıldığına şahit oldular ve bu türden bozguncu istekleri geri çevirdiler.

DERSİM HALKI ARMENAK ŞAHSINDA PARTİYE VE KAYPAKKAYA GELENEĞİNE SAHİP ÇIKIYOR

PŞTA: *Çekimlerin bir kısmını Dersim’de yaptınız. Buradaki anlatımlarda öne çıkan neydi?*

Mayıs Kolektifi: Dersim coğrafyasında Armenak’ı tanıyanlar O’na çok büyük bir saygı ve sempati beslemekteler. Armenak’ın mezarının devlet baskısına karşın sahiplenilmesi, devletin her türlü baskı ve zulmüne rağmen her defasında mezarı korumak için gösterilen gayretler çok değerlidir. Armenak, yürüttüğü devrimci çalışmalarda bağ kurduğu kitleler üzerinde derin izler bırakmış birisi. Dersim’in “Ali Ağası” olarak O’nu tanıyan herkes övgüyle ve sevgiyle yad ediyordu. Halka dokunan, halk içi çelişki ve sorunları çözen birisi olarak anılıyor. Dersim halkı Armenak şahsında Proletarya Partisi’ne ve Kaypakkaya geleneğine sahip çıkıyor. “O bizim kutsallarımız kadar kutsaldır! Biz öyle biliyor ve öyle görüyoruz” sözü halkın bağrında oluşan sevgiyi anlatan bir özettir.

Dersim, Elazığ, Bingöl’den oluşan bölgede Proletarya Partisi adına siyasi faaliyetlerden sorumlu olan Armenak’ın köylülerin yüreğindeki yerini büyük bir gururla anlatan annesi, O’nu tanıyan köylülerden bahsederken şöyle diyordu: “Kimin evine gidiyordum, saygı gösteriyorlardı, ağlıyorlardı. Köylülerden bir kadın, bir yatağı gösterdi; ‘O gittiğinden beri bir daha o yatağa kimseyi yatırmamışım.’”

Armenak Bakır, 13 Mayıs 1980 yılında Elazığ/Karakoçan’da pusuya düşürülerek katledildi. Armenak halkın yüreğinde efsaneleşerek ölümsüzleşti. Dersim halkı, kendi evladına tüm baskılara rağmen sahip çıktı. Onlarca kez mezarı devlet güçleri tarafından yıkılmasına, kemikleri etrafa atılmasına, halkın mezarı ve kemikleri sahiplenmemesi için tehdit edilmesine rağmen, Dersim halkı tehdit ve yakıp yıkmaya aldırış etmeden Armenak Bakır’ı öz evladı gibi sahiplendi. Bugün de devrimci değerine sahip çıkıyor.

PŞTA: *Belgesel gösteriminin galasını yaptınız. Gelen tepkiler nasıldı?*

Mayıs Kolektifi: Evet, “Alnında Kılıç Yarası-ARMENAK- Orhan Bakır” belgeselinin galası, 5 Ekim’de Almanya’nın Köln kentinde gerçekleştirildi. Galaya katılım özel olarak davetlilerden oluştu. Belgesel gösterimi yapılacak sinema salonu tıka basa doldu.

Gelenlerin bir kısmı ayakta izlemek zorunda kaldı. Galada Belgesel’le ilgi olumluydu. Belgesel gösteriminde duygulu anlar yaşandı. Yıllardır birbirlerini görmeyen birçok insan, belgesel vesilesiyle bir araya geldi, kucaklaştı. Tepkiler esasta olumluydu. Bir kısım izleyici, belgesel’i izledikten sonra, önyargılı geldiklerini ancak, belgesel’in içeriği ve ele alınışında objektif davranıldığına, Kaypakkaya geleneğinden ve devrimci çevrelerden her kesime mikrofon uzatılması, kısıtlamaksızın ayırım gözetmeksizin tarihi bir çalışma gerçekleştirilmiş olmasını tebrik etti. 90 dakikalık Belgesel soluksuz izlendi.

PŞTA: *Belgeselin şimdiye dek Köln’de galası ve İstanbul’da YDG tarafından bir gösterimi gerçekleşti. Belgeselin gösterimine dair bundan sonra nasıl bir çalışma içerisinde olacaksınız? Nerelerde gösterimi yapılacaktır?*

Mayıs Kolektifi: Ocak ayında İsveç, İngiltere ve Yunanistan’da gösterimi yapılacak. 13 Mayıs 1980’de ölümsüzleşen Armenak’ı 2020 yılında 40. yılına atfen anmak için, Kanada, Almanya, Avusturya, İsviçre, Hollanda, Belçika, Ermenistan olmak üzere 25’i aşkın kentte gösterimler planlanmaktadır. Ayrıca Türkiye’de İstanbul, İzmir, Hatay, Diyarbakır, Dersim, Ankara, Bursa, Mersin gibi kentlerde olanaklar ölçüsünde belgeselin halkla buluşturulması planlanıyor.

Belgeselin kitlelere gösterimi sonrası, ileriki süreçte de kısa özet versiyonu, Alternatif sinema günlerinde yer almasına ve televizyonlarda ilerici kanallarda gösteriminin sağlanmasına yönelik çabalar içinde olunacak. Belgesel röportajlarının çözümlenmeleri bittikten sonra ise, tüm anlatı ve söyleşilerin kitap olarak yayımlanması planlanıyor.

PŞTA: *Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ediyoruz. Ekleme istediğiniz bir şey var mı?*

Mayıs Kolektifi: Öncelikle bize bu fırsatı verdiğiniz için Mayıs Kolektif olarak Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri’ne biz teşekkür ederiz.

Parti ve devrim şehitlerini, ölümsüzleşenlerin dava ve mücadelelerini sahiplenen, sürdüren, her türlü baskıya göğüs geren kurumunuza, yapılan bu Belgesel çalışmasıyla bir nebze katkımız olmuşsa ne mutlu bize.

Belgesel çalışmamıza maddi manevi katkı veren, desteklerini esirgemeyen, yüreğini ve gönlünü açan tüm herkese teşekkür ediyoruz. Belgeselin ete kemiğe bürünmesi çalışmalarında başta Armenak’ın ailesine, gönüllü destekleriyle hep yanımızda olan, arşivini ve olanaklarını açan, Partizan’a, tüm devrimci dostlarımıza, demokratik kurumlara, kurgu, teknik, çekim, çözümlenme, tercüme, müzik, jenerik, afiş ve tanıtımda karşılıksız katkılar sunan, emeklerini esirgemeyen tüm dostlara teşekkür ediyor, sevgiyle kucaklıyoruz.

Ortaya çıkan belgesel, başta Kaypakkaya geleneği olmak üzere tüm devrimci hareketin ortak mirasıdır. Sahiplenilmesini bekliyor ve gösterim olacak yerlerde tüm milliyetlerden halkımızı, devrimci demokrat çevreleri katılmaya davet ediyoruz.

BİR ANA VE BİR YOLDAŞ: HATUN İLDEM

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri örgütlülüğü var olduğundan bugüne kadar her dönem öne çıkan, süreci omuzlayan, emek veren, evlatlarının sesi, soluğu olan yoldaş ailelerimiz olmuştur. Özellikle 12 Eylül sonrası hapishane kapılarında her türlü baskıya direnen, tutsakların dışardaki sesi olan, evlatlarına yoldaş ailelerimiz, bu mücadelenin en büyük değerleridir. Hapishane kapılarının, devlet kurumlarının, meydanların dili olsa, herhalde en çok ailelerin direnişini anlatır.

19 Aralık'ta 20 hapishanede yapılan ve 28 tutsağın ölümsüzleştiği, onlarca tutsağın yaralandığı katliam, toplumsal mücadeleye açısından önemli bir dönemeçtir. Özellikle 90'lar sonrası gelişen toplumsal muhalefeti bastırmak için saldırının en

kapsamlısını hapishanelere yapan ve buradan devrimci iradeyi kırmayı amaçlayan devlet, bu katliamla topluma da bir gözdağı vermek istemiştir. İçerde ve dışarda topyekün saldırının yoğunlaştığı bu süreçte hapishanelerde başlayan ölüm orucu direnişleri bu saldırılara en güçlü yanıt olurken; direnişin dışardaki en büyük özneleri ise kuşkusuz tutsak yakınları olmuştur.

Katliam öncesi “hücrelere izin vermeyeceğiz” sloganı etrafında örgütlenen ve basın açıklaması yapmanın dahi baskı, işkence, gözaltı ve tutuklamalarla sonuçlandığı bu süreçte “devrimci tutsaklar teslim alınamaz” diyerek meydanlara çıkan devrimci aileler olmuştur. Partizan emektarı Hatun İldem de özellikle F Tipi hapishanelere karşı dışardaki direnişin öne çıkardığı yoldaşlarımızdandır. Partizan Şehit ve Tutsak Ailelerinin de bileşeni olduğu TUYAB'lı ailelerin her hafta yaptığı Cumartesi eylemlerinde öne çıkan Hatun İldem, bu süreçte kendi evladının da tutsak düşmesiyle onun da dışardaki sesi soluğu olmaya başlamıştır.

O zamana kadar Hatun İldem olarak katıldığı bu eylemlerde ar-

tık Partizanların “Hatun Anası” olarak tanınmaya başlamıştır. Onu tanıyan herkes bilir kararlılığını, tuttuğunu kopardığını... Bir şeye inanmışsa onun için aşamayacağı engel yoktur. Çaresizlik kelimesini hiç kabul etmez. Mutlaka bir çözümü vardır. Kafasında mutlaka farklı alternatifleri vardır. Sözünü kimse-den esirgemez... Bu özellikler hele de tutsak yakınlarının mücadelesinde olmazsa olmazdır.

Ölüm Oruçları devam ederken tutsakların taleplerini dışarıya taşımak ve kamuoyu oluşturmak için defalarca devlet kurumları, milletvekilleriyle de görüşmelere aileler adına temsilci olarak katılan Hatun yoldaşımızın dönemin Ceza ve Tevkif Evleri Müdürü Ali Suat Ertosun'la yaptığı görüşme çok çarpıcıdır. Tutsaklara yönelik saldırganca açıklamalarıyla öne çıkan Ertosun, önce genel geçer söylemlerle geçiştirmeye çalışıp aileleri göndermek ister. Ancak Hatun Ana, çocuklarının öldüğünü söyleyerek onların taleplerini anlatır ve bir sonuç almadan oradan çıkmayacaklarını söyler. Ertosun bunun üzerine gerçek yüzünü göstermeye başlar; Hatun Ana'nın geri adım atmaması ve onunla tartışmaya devam etmesi üzerine “çocuklarınızın hepsi ölecek” diyerek Anayı tehdit etmeye başlar. Hatun Ana tutsak yakınlarının da çocukları gibi her türlü bedeli göze aldıklarını ve bundan geri adım atmayacaklarını söyler. Ertosun Hatun Ana'yı susturamayacağını anlayınca çareyi onu dışarı attırmakta bulur. Bu örnek o dönemde öne çıkan birçok ailenin defalarca karşılaştığı örneklerden biridir elbette. Ama Hatun Ana'nın kararlılığı ve ısrarına örnek olması açısından unutulmayan bir örnektir.

PŞTA'nın aktif bir bileşeni olarak yapılan her eylemde, gidilen her ziyarette savunduğu düşüncelerini güçlü bir şekilde dile getiren Hatun Ana, yoldaşlarının hata ve eksiklerine karşı eleştiride de her zaman açık sözlü ve acımasız olmuştur. Okuyan, sorgulayan, tartışan, hesap soran bir kişiliğe sahiptir Hatun Ana. Parti içinde çıkan bozguncu, hizipçi faaliyetlere karşı her zaman partiyi sahiplenmiştir. Ne zaman kimin bir ihtiyacı olsa, kimin başı sıkışsa gideceği adreslerden biri olmuştur. Çünkü ne yapıp edip bir çözüm üretmeyi bilmiştir. Kimi zaman illegal bir faaliyetin önemli bir görevinde kimi zaman bir kitle faaliyetinde, kimi zaman şehit ve tutsak ailelerini ziyaretlerde onu görmek mümkündür.

Özellikle Beşlerin kaybı onu derinden etkilemiştir. Her anmada Derya Aras'ın fotoğrafı elinden hiç eksik olmamıştır. Onun gücünü ve direnişini artıran en önemli şey, en çok da şehit yoldaşlara olan bağlılığıdır.

En son Kanser hastalığına yakalanan Hatun yoldaş, hastalığa karşı da bütün hücreleriyle mücadele etmiştir. Doktorların “üç ay ömrün kaldı” söylemlerine karşı iradesini en son sınırına kadar kullanmış, üç yıl bu hastalıkla mücadele yürütmüştür.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak Hatun yoldaşımızı unutmayacağız. O kararlı ve güçlü duruşuyla her zaman mücadelemizde yaşayacak.

SINIF MÜCADELESİNDE HAPİSHANELER CEPHESİ

Sınıf mücadelesinin filizlendiği günden itibaren egemen güçler, sömürülen ve ezilen yığınlara dönük korku, gözdağı ve sindirme amaçlı olarak hapishane politikasını sürdürme gelmiştir. Bundandır ki hapsedme ve rehin alma her sınıflı toplumun içsel bir olgusu olmuştur. TC tarihinde de aynı mantık ve doğrultuda hapishaneler şekillenmiştir. TC tarihi boyunca devrimci mücadelenin ivme kazandığı dönemlere paralel olarak hapishanelerde buna göre konum almış ve yapılandırılmıştır. Ülkenin içinde bulunduğu koşullar ve buna bağlı olarak vuku bulan faşist yönetim biçimi, devletin hapishanelere dönük azgın saldırılarını ve hapishanelerdeki direniş biçimini de doğrudan etkilemiştir. Hapishanelerde ortaya konulan direnişin kimi dönemlerde devrimci mücadelede kaldıraç rolü oynaması, TDH'nin mücadele tarihi açısından hapishaneleri daha özel kılarken burada mevzilenişine de doğrudan etkilemiştir.

Devletin hapishanelere dönük ayırdığı bütçe ve her dönem oluşturduğu projeler, hapishane ve tutsaklık sopasının toplumsal muhalefeti bastırma, gözdağı ve dizayn etmede ne kadar kullanışlı olduğunu göstermektedir. Öyle ki mahpusluk olgusu, somut koşullarında etkisiyle hakim sınıflar arasındaki mücadelede dahi ön planda kullanılmaktadır. Bunun en yakın örneği kısa bir süre önce RTE tarafından Meral Akşener'e hitaben hapishaneye atıf yaparak; "biri-leri orda gün dolduruyor" çıkışıydı.

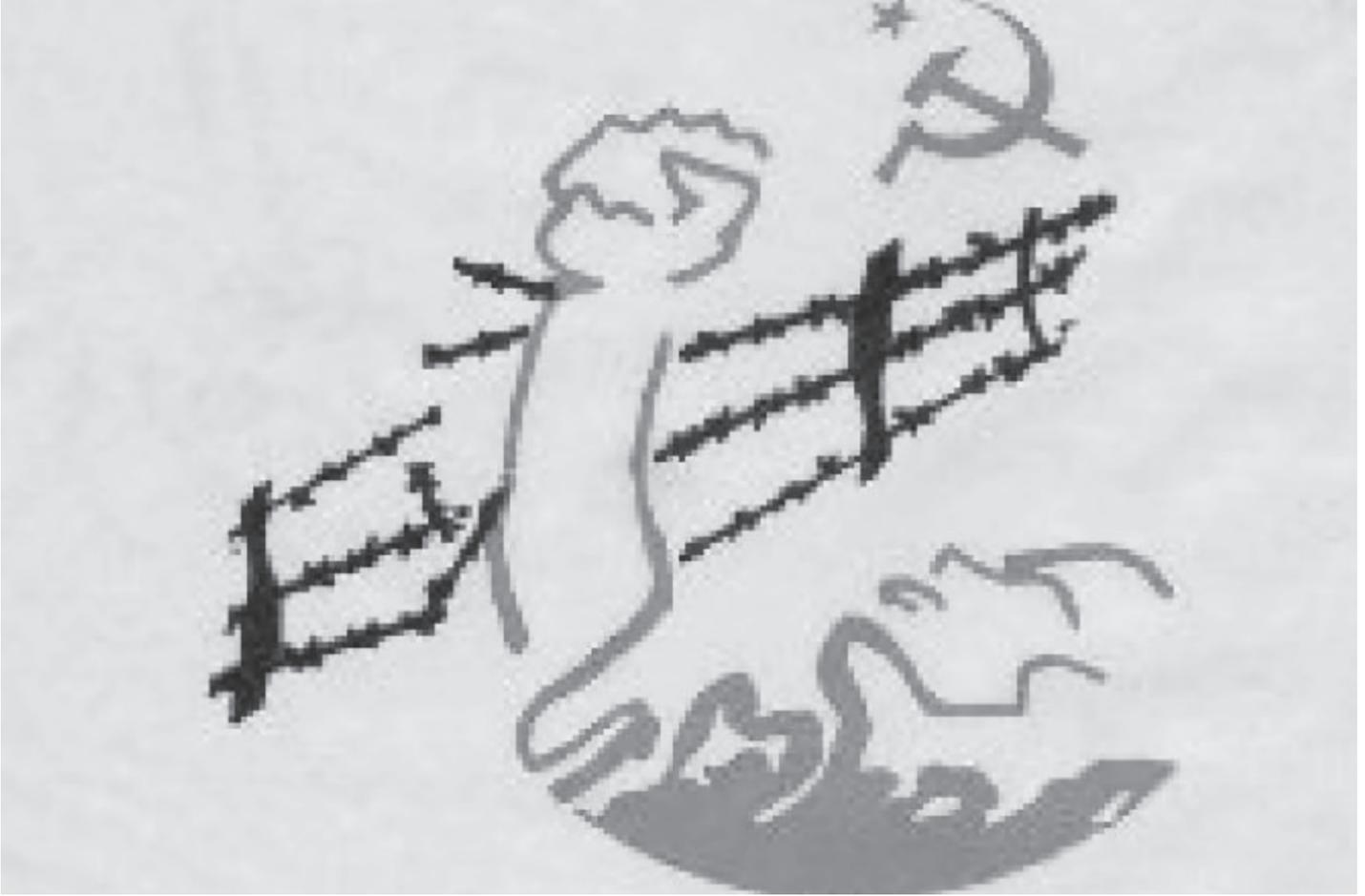
Diğer yandan hapishanelerin bu derece işlevli ve aktif olması egemenlerin yönetememe durumunu ele vermektedir. Miting ve basın açıklamalarının yanında, sosyal medyada bile bir iki cümlelik eleştiriye tahammül edilememesi, geline aşamada devletin durumunu da anlatmaktadır. Bunun yanında her sene onlarca yeni hapishane yapılmakta veya ihaleye verilmektedir. Yapılan yeni hapishaneler tecrit ve tretman amaçlı olurken, devrimci tutsaklara dönük her türlü saldırı, keyfi uygulama ve hak gaspını temel olarak oluşturulmaktadır. 5275 sayılı "Ceza ve Güvenlik Tedbirleri Hakkındaki Kanun" ve hapishanelere tanınan "İç Yönetmenlikler" ile devrimci tutsakların yaşamı zorlaştırılmakta ve teslimiyet dayatılmaktadır. Yine bu yasa ve yönetmenliklere dayanarak birçok kişinin infazları yakılmakta ve hapis cezaları verilmektedir..

Tek tip elbise, ayakta sayım dayatma, saç-sakal düzenlemesi

vb. gibi uygulamalar geçmişte denenmek istenmiş ama devrimci tutsaklar tarafından boşa çıkartılmıştır. Şimdi ise revaçta olan faşist saldırılardır. Bunlarla birlikte hakim sınıfların, devrimci tutsaklar üzerinde tecrit ve ideolojik teslimiyeti derinleştirme amaçlı esas olarak geliştirmeye çalıştığı saldırıların başında süreli-süresiz yayınların hapishaneye girişini zorlaştırıcı ve engelleyici adımları gelmektedir. Halihazırda birçok hapishanede yayınlara dönük kısıtlayıcı ya da tamamen engelleme girişimi mevcuttur. Bu kapsamda amaçlanan, devrimci tutsakların yozlaştırılması ve yabancılaştırılmasıdır. Böylelikle sınıf mücadelesinden kopuşun maddi zemini yaratılmak istenmektedir.

Devletin var olan gücüne ve yapısına paralel olarak hapishanelerde uyguladığı faşist saldırılarda aynı minvalde olduğu görülmektedir. Nitekim egemen güçler sınıf mücadelesinden çıkarmış olduğu derslerle birlikte saldırı politikalarını da bu ekseninde ele alarak merkezi bir niteliğe adım adım geçmektedirler. Bu çerçevede Türk hakim sınıfların atmış olduğu en önemli adımların başında 12 Eylül AFC'si ve 2000 yılında hapishanelere dönük yaptığı "Hayata Dönüş" operasyonu bulunmaktadır. 12 Eylül AFC ve "Hayata Dönüş" operasyonu öncesinde de çeşitli girişimler ve sistematik baskılar elbette vardır. Ama devletin faşist saldırılarının merkezileştirilmesi ve yeni aşamaya geçmesi bakımından bu iki dönem ayırt edici pozisyon taşımaktadır. Aynı nitelikte olmaması ama benzer kimi özellikler taşımasından kaynaklı "15 Temmuz darbe girişimi" de belirli boyutlarda etkide bulunmuştur. Devletin bu faşist saldırılarına karşı, devrimci tutsaklar tarafından da ölüm orucu, süresiz açlık grevi ve çeşitli fiili direnişler ile cevap verilmiştir. Kimi dönem bu saldırıların birçoğu bertaraf edilirken kimi dönem de yenilgiler alınmıştır. Burada altı çizilmesi gereken husus devletin saldırılarının gün geçtikçe daha merkezi ve sistematik bir yapıya kavuşmasıdır.

Uzun dönemdir hapishanelerde kitap sınırlaması, devrimci basının çeşitli gerekçelerle verilmemesi, koğuş ve hücrelere yapılan ani baskın aramalarla yayınlara el konulması, devletin devrimci tutsaklara yönelik son dönemde geliştirdiği özel

saldırlardan biridir. Tecridi derinleştirmek, tutsakların siyasal üretimlerini engellemeyi hedefleyen bu uygulamalara karşı tutsaklar çeşitli biçim ve yöntemlerle direnmeye devam etmekte.

Bakırköy Kadın Hapishanesi'nden bir tutsak "terörle mücadele" polisleri tarafından çıkartılarak zorla DNA örneği alınmıştır. Bu durum 80 AFC'sinden hatırımsızdır. Bir süre önce sorgulanmak üzere tutsakların hapishanelerden çıkartılmak istenmesi ve bugün DNA alınması üzerinden benzer bir durumun yaşanması saldırıların çok daha fazla pervasızlaşacağına göstergeleridir. Tutsakların bu ve benzeri uygulamalarla işkencehanelere taşınması işten bile değildir. Keza hasta tutsakların tahliye ve tedavilerinin gerçekleştirilmemesi devletin teslim alma ya da gerçekleştiremediğinde yok etme araçlarından biri haline dönüştürülmüştür. 2015 yılında geçirdiği felç nedeniyle ellerini kullanamayan, ileri derecede kalp, şeker, tansiyon hastası olan, açık kalp ameliyatı geçiren ve şeker nedeniyle de bir ayağı kesik olan İbrahim Akbaba, 12 yıldır diyaliz hastası olan her gün 4 defa periton diyalizi ve iki günde bir hemodiyaliz tedavisi gören, hapishanede kalamaz raporu ve yüzde 96 engelli raporu olan Celal Şeker, kanser teşhisi konulduğunda böbrek, kalp ve akciğer fonksiyonlarını kaybetmiş olan ve yoğun bakımda bacağı ve kolundan kelepçeler çıkartılmayan Koçer Özdal, tahliyelerinin ve tedavilerinin önü kesilerek hapishanelerde katledilen tutsaklardan bazılarıdır. Son sekiz yılda ise 2300'ün üzerinde hasta mahpus hayatını kaybetmiş yüzlerce hasta mahpus ise devletin tüm teslim alma ve ölümle sına

saldırılarına karşı direnmeyi sürdürmektedirler. Elbette bu durum devlet açısından oldukça yetersizdir. En ufak hak talebine, demokratik eyleme dahi fütursuzca saldırılar gerçekleşirken, söz konusu hapishaneler ve devrimciler-komünistler olduğunda tablo çok daha vahimdir. Yasalarla tanımlanan hakların dahi gasp edilmek istendiğinde direnişle yanıtlayan tutsakların darp edilerek kaburgalarının, dişlerinin, kollarının kırılmasından, son olarak benzer saldırılar eşliğinde Gebze Kadın Hapishanesi'nde tutsakların eşyalarının kırılması, parçalanması ve dağıtılması zaten oldukça keskin olan sürecin daha da sertleşerek süreci göstermektedir.

Devrimci tutsakların geçmişten bu yana hapishanelerde karşılaştıkları sorunlar özde aynı olmakla birlikte, zaman ve koşullara göre biçimsel olarak farklılık taşıyabilmektedir. Devrimci tutsakların bedel ödeyerek kazandıkları hak ve kazanımların, sınıf mücadelesinin gerilemesine bağlı olarak egemenlerce ısıtılıp tekrar gündeme getirilmesi ve gasp edilmesi söz konusudur. Türkiye'de hapishaneler nezdinde devrimci mücadeleye dönük sindirme ve baskı saldırıları her dönem baki olmuştur. Bu durumda hapishanelerde sürdürülen mücadele ve dışarda sürdürülen mücadele bağlamına bakılmalıdır. Devrim mücadelesi kitleler içerisinde ne derecede gelişirse hapishanelerdeki direniş ve kazanımlara o düzeyde etki etmektedir. Zira devrim ve demokrasi mücadelesinin sahiplenilmesi tutsakların sahiplenilmesiyle eş değerdir. Kuşkusuz hapishanelerde sürdürülen mücadelenin nihai sonuca bağlanması politik iktidar mücadelesinin kazanılmasına bağlıdır!

YETİŞ (TARIK AKIN): “KENDİ AİLEMİ VE BU HALKI BİRLİKTE SEVECEĞİM”

“İnsanın gerçek yüceliği kendisini tanıma erdemidir” diyor Mao yoldaş. Devrimci mücadelede attığımız her adım, kendimize doğru da bir yolculuğa dönüşüyor aslında. Gerçekleştirdiğimiz her pratik, yapabildiklerimizin yanında eksik ve yetersizliklerimizi açığa çıkarırken bunlarla mücadele yöntemini de kendi içinde barındırıyor. Düşmana karşı mücadelemiz, en başta kendi içimizdeki düşmana karşı mücadelemizle bütünleşiyor. Kendimizle mücadelemizde en güçlü silahımız ise hata ve eksiklerimize yaklaşımımız, yani özeleştirimiz oluyor. Devrimciliğin, devrimci mücadelenin en güçlü silahlarından biri olan eleştiri-özeleştirisi ile daha yolun başında tanışıyoruz. Bir hatamızdan ders çıkararak gelişmeyi, o hatamızla ilgili öze-

manın halka ve gerillaya yönelik saldırılarının en yoğunlaştığı bir süreçte gerillaya katılan yetiş yoldaş, burada yaşadığı çelişkileri, bunlarla nasıl mücadele edip aştığını yaşamı gibi yazılarında da çok yalın bir dille de anlatıyor.

Mücadelede en zorlu anlar, safların da netleştiği anlardır. Ara bir nokta yoktur. “Ya içindedir çemberin ya da dışındadır.” Yeni bir devrimci olarak mücadelenin en zorlu sürecinde bu çelişkilerle yüzleşen yetiş yoldaşın pratiği, eleştiri özeleştirinin, devrimci mücadelede nasıl güçlü bir silaha dönüştüğünü göstermesi açısından da çok öğreticidir.

Tasfiyeciliğin, savaş kaçıklığının karşısına partiye ve mücadeleye bağlılığı, yoldaşlığı, halk sevgisini koyarak, “pratikte vereceğim” dediği özeleştirisini, yüreğini kavganın en orta yerinde bayraklaştırarak en yalın bir şekilde veren Yetiş (Tarık Akın) yoldaş, 5-6 Ağustos 2018 tarihinde tıpkı mevzilerini doldurmak için katıldığı Mercan şehitleri gibi yine Mercan dağlarında, Taylan (Mustafa Sarıca), Yusuf (İlker Tezer), Haydar (Zeynel Çakıl), Mahir (Mehmet Keleş) ve Samet (Tanju Er) yoldaşlarla birlikte sabaha kadar bir direniş destanı yaratarak ölümsüzleşmiştir.

“Yoldaşlar;

2015 yılında İstanbul’da tanıştım partiyle. Bir yıl kadar legal alanda faaliyet yürüttükten sonra Mercanlarda üç yoldaşın şehit düşmesinden sonra artık kesin kararımı vermiştim. Gerillaya katılıp yoldaşlardan boşalan mevzileri doldurmak, bizden alınan tekrar bizim olması için silahlı mücadelenin esas olması gerektiği bilinciyle gerillaya katılma talebimi ilgili yoldaşlara bildirdim. Ve yoldaşlar talebimi kısa sürede kabul ettiler. Benim için kendi içimdeki çelişkilerin en keskinleştiği andı. Çünkü bu ana kadar ailemden ayrılanın hem onlar açısından hem kendi açımdan olan zorluğunu hiç bu kadar net yaşamamıştım...

Ama artık bir karar vermiştim. Ve aldığım bu kararın arkasında durmam, halkımıza ve partimize karşı olan sorumluluğumu yerine getirmem gerekiyordu. Bunun için aldığım bu karardan geri adım atmadım. Ve yepyeni bir yaşama sıfırdan ‘yeni doğmuş bir bebek gibi’ derler ya hani işte öyle bir yaşama başladım.

Gerillaya katılımım sonbahar aylarına denk geldiği için buradaki yaşamın güzellikleriyle tanışmadan, 12 yoldaşın şehit düşmesinin ardından kampa girdik. İlk defa bu kadar uzun süre kapalı bir yerde kalıyordum... Günler çok yavaş geçiyordu ve her geçen gün ailemi daha çok özliyordum. Her birinin hayali ve anıları tek tek gözlerimin önünde canlanıyordu. Ben ne kadar yeni bir yaşama sıfırdan başladyıysam, onlar da yeni bir hayata başlıyordu. Ve onların yeni yaşamlarına başladıkları yerin adı İstanbul’du. Hani şu ‘taşı toprağı altın’ dedikleri, gerçekte ise hırsızın, hırsızının belli olmadığı, tacizcisinin, teca-

leştirimizi pratiğe dönüştürerek öğreniyoruz. “Aslanın de-ğıştirmek” olduğunu öğrendiğimiz gibi özeleştirinin de pratik bir şey olduğunu, devrimciliğin olmazsa olmazı olduğunu öğreniyoruz...

Yetiş (Tarık) yoldaş, annesi ve kardeşlerinin sorumluluğunu alarak köylerinden göç ettikleri İstanbul Sarıgazı’de tanıştı partizancılarla. Bir işçi olarak sistemle çelişkilerinin en keskinleştiği bu dönemde aynı zamanda devrimciliğe de yeni adım atmıştı. 21 Ekim 2015’te Mercan Şahverdi’de üç yoldaşın şehit düşmesinin ardından kavgaya en ileri mevziden katıldı. Düş-

vüzcüsünün elini kolunu sallaya sallaya gezdikleri, kimi kimsesi olmayan insanların sokaklarında yatıp kalktıkları, bir gün çalışmazsan aç kalacağın, ev kirası ödeyemezsen ev sahibinin gözünün yaşına bakmadan insanı kapı dışarı ettiği İstanbul...

Dedim ya bir bilinmezliğe bıraktım ben ailemi. Belki yaşadıkları hayat hakkında bilgim olsa yine özlerdim, yine arardım varlıklarını. Belki yine merak ederdim neler yaptıklarını. Ama sanırım bu kadar boyutlu olmazdı. Onlara karşı bir sorumluluk, bir misyon yüklemiştim kendime. Babamın yerine getiremediği sorumluluğu ben yerine getirecektim... ve nerede bile olduklarını bilmeden bunları düşünmek bana çok ağır geliyordu...

Öte yandan yoldaşlara bakıyordum... neticesinde onlar da ailelerini bir şekilde bırakıp buraya gelmişlerdi. Onlar da ailelerini özleyiyor ve seviyorlardı. Fakat onlar, yalnızca benim gibi ailelerini düşünme benciliğine düşmemişlerdi. Onlar, tüm aileleri, tüm halkı düşünmenin yüce gönüllüğünü yaşıyorlardı... onların esas gündemini sınıf mücadelesi ve bu halkın ve tüm ailelerin kurtuluşu oluşturuyordu.

Bu yıl karşılaştığım her ailenin yaşamı, tıpkı benim erzincan'daki ailemin yaşamı gibiydi. Gördüğüm her ailenin her bireylerinden bir şeyleri, kendi ailemin her bireyinin bir şeylerine benzettim. Hatta benzetmedim tıpkısının aynısıydı. Bu insanların hayatı, benimkinin aynısıydı. Ve gittiğim her çadırda sanki

kendi çadırımıza giriyormuş gibi oluyordum. Baktığım her çocuğu kendi kardeşlerime benzetiyordum. Bu biraz da halka olan sevgimin artmasında etkili oldu. Bu insanları artık kendi ailem gibi görmeye başladım... Ve dedim ki kendi kendime; evet benim ailem zor durumda fakat bu insanlar da benim ailem ve bunlar da zor durumda.

Bir karar vermem gerekiyordu. Gitmek mi? Kalmak mı? Kendi gerçekliğim ve mücadeleye katılmamdaki amaç neyse vereceğim kararın da yine o amaca hizmet etmesi gerekiyordu. Şunu düşündüm: Belki benim ailem zor durumda. Belki de açlıktan ölmüşlerdir. Belki de evlerinden atılmışlardır. Fakat bir başka aile bütün bunları yaşamassın. Bu halk, bu insanlar, bu zorlukları bir daha hiç yaşamassınlar, yaşamak zorunda kalmassınlar dedim. Evet, belki ben bu yolda uzun yıllar yürüyemeden öleceğim. Ama ölümümle bu insanların üzerinde bir değer yaratırım ve kalplerinde yaşarım belki de. Ve biz onları nasıl sahipleniyorsak, mücadele ediyorsak, bir süre sonra tıpkı bizim gibi bu insanlar da bu mücadelenin gerekliliğini anlayacaklar. Ve bir başkası için mücadele edeceklerdir. Yani demek istediğim; bizim ve tüm Türkiye'nin emekçi ve yoksul halklarının kurtuluşu için mücadelenin esas olması gerekliliğidir.

Ben bu çelişkileri yaşamaya devam ediyorum ve devam edeceğim. Fakat yeri gelince de bu halk için kanımın son damlasına kadar savaşmaya da kendimi hazırlayacağım. Zaman zaman tökezleyeceğim, zorlanacağım, düşeceğim ama bu halk için tüm bu engellere katlanıp, onları aşmak için elimden geleni yapacağım. Kendi ailemi ve bu halkı birlikte seveceğim...

Biliyorum çok zor zamana denk geldi benim devrimciliği seçmem. Gerek düşmanın savaşı boyutlandırması, gerek 12 yoldaşın yanımda şehit düşmesi, gerekse partimizin yaşamış olduğu zor süreç, benim açımdan gerçekten zor bir süreçti...

Ama yoldaşlar, ben Ahmet Yoldaşın adına layık bir devrimci olmak istiyorum. Benim aldığım her nefesin düşmanın zararına olacağını bildiğim için kendimi gerçekten önce bir asker, sonra ideolojik, politik, örgütsel ve siyasal açıdan geliştirmek, her adımında, her nefesimde devrime ve halka hizmet etmek istiyorum...

Pratikte de yoldaşlara özeleştiri vermeye hazır olduğumu belirtmek istiyorum. Amacım ajitasyon, propaganda değil. İçimden geçenleri yazdım.

Yetiş Yoldaş / Ocak 2018"

TANJU ER (SAMET) YOLDAŞTAN; “ŞEHİT YOLDAŞLARIMA MEKTUP”

5-6 Ağustos 2018’de Mercan dağlarında ölümsüzleşen Tanju Er (Samet) yoldaş, 2017 şehitler anmasında Aliboğazı’nda ölümsüzleşen 12 yoldaşa aşağıdaki mektubu yazarak duygularını ifade etmiştir.

“Öncelikle sizlere yoldaşlık ilişkisinden bahsetmek istiyorum biraz. Aramızda yoksunuz ama bizi duyduğunuzu ve gördüğünüzü biliyorum. Örgütlediğimden beri yoldaşlığı hiç bu kadar içten hissetmemiştim. Ve yoldaşlık nedir şimdiye kadar böylesine kavrayamamıştım. Ne de hissedebilmişim. Ama bunlar sizden kaynaklı değil benim örgütlenmemden önceki yaşamımdan kaynaklıydı.

Ama şimdi gerilla alanında olduğum için yoldaşlığı öğrendim. Ve kavradım. Şimdi yoldaşlığın ne demek olduğunu daha iyi anlıyorum. Benim için ne kadar önemli ve güzelmış. Sizlerin gidişinizle yoldaşını kaybetmenin acısını çekiyorum. Sizleri bizden, bu dağlardan uzaklaştıran savaşımız ve mücadelemizin bedelleridir. Her yoldaş şüphesiz şehitlik mertebesine ulaşmak ister. Sizler bizi burada bırakıp daha önceki şehit yoldaşlarımız gibi ölümsüzleştiniz. Şimdi onların yanındasınız...

İbrahim yoldaşın sayesinde bizleri bir araya getiren ve tanıştıran mücadelemizdir. Onun bizlere bıraktığı parti ve ordumuzun gücüyle ayaktaız ve güçlüyüz. Onun sayesinde yoldaşlığı kavrayabildik ve öğrenebildik. Ama sanmayın ki siz şehit oldunuz ve unutulacaksınız. Sizler bizim yolumuzda açan birer çiçek ve nergiz olacaksınız. Uzun patikalı yolumuzu aydınlatan ışık olacaksınız. Ve asla bizi terk etmeyeceksiniz. Ve her düşmana vurduğumuzda emin olun ki yoldaşlar, bizlere teslim ettiğiniz o mermilerle hesap soracağız düşmandan.

O kızıl mermilerimiz kuracak iktidarı, sizlere söz veriyoruz. Yoldaşlar emin olun ki asla bırakmayacak, geride bıraktığınız yoldaşlar devam ettirecektir kavgamızı. Bunlar yoldaşlarınızın, bizlerin sözleridir. Sizlere bu kavgadan geriye adım atmadan, inançsızlığa düşmeden, inancınızı ve hayallerinizi asla yarım bırakmadan geride kalan yoldaşlar devam ettirecektir. Bunlar yoldaşlarınızın sözüdür sizlere.

Bakmayın bizlere oradan. Kızmayın da... Üzülmek ve ağlamak elde değil. Yoldaşını görememek ve aynı sofrada yemek yiyememek çok acıdır bizler için. Siz de bunu iyi biliyorsunuz ki elde değil. Ama düşündüğümüzde buradaki yoldaşlardan ayrılmak zor ama bu uğurda mücadele ederken ölümsüzleşmek ve sizler gibi olan diğer yoldaşlarımızın yanında yer almak da inanılmaz kadar güzeldir.

Bu mektubu sizlere yazarken o kadar anılarımızı aklıma geldikçe suratımda zor da olsa gülümseme oluşuyor. Bir taraftan

da elim gitmiyor bu satırları sizlere yazarken. Ama insan yoldaşlarını yaşatmak ve onların güzelliklerini herkese anlatmak için, onların her birinden bir şeyler alıp insanlara göstermek istiyor. Sanki karşımda beni görüyorsunuz. Her şey gözümde canlanıyor. Yoldaşlarım her geçen gün daha çok kavriyorum. Biliyorum şimdi bana gülüyorsunuz. Eminim bundan ama ben şehitlik kervanına erişmiş olsaydım sizler bu mektubu yazıyor olacaktınız bana. Ben sizlere gülüyor olacaktım. Bu mektubu tüm yoldaşların içinde okuyorsunuz. Düşünemiyorum. Beni biliyorsunuz ben böyle yazıları sizlerin aranızda yazamam. Utanıyorum ya da yüzüm kızarıyor. Sanki ben bunları yazarken siz

benim yanıma gelip bana takılıyorsunuz, espriler şakalar yapıyorsunuz. Düşünün benim halimi şu an bunları yazarken bile yoldaşlardan, ortamdaki kopuk bir şekilde köşede yazıyorum. O kadar çok şey var ki yazacak. Ama bunlar yazmakla bitmez. Her birini yaşamak görmek lazım... Yoldaşlığın ne demek olduğunu görmek hissettirmek gerekiyor. O kadar zaman aylar yıllar geçti sizlerle. Sohbet ettik. Zor günlerde bile yoldaşlık sıcaklığını yakalayabiliyorduk. Onun yanında Kara demlikteki o sıcak çay, ilişkilenmemizi artırıyordu yada gerillada yağmurlu hava, soğuk bir rüzgar ortama başka bir ortam katar. Biliyoruz ki yoldaşlar islandığında gerillanın dumansız ateşini yakıp çevresinde oturup sohbet etmek ve kara demlikteki o sıcak çayla içimizin ısınmasının tadı hiçbir yerde yoktur. Biz de en çok sevdiğimiz şeylerden bir tanesi ısındım, doydum, bir çay ve güzel kokusuyla tütün sigarası içmek oluyor. Biz de işte yoldaşlığı birbirine bağlayan bu oluyor. Biz de zor bir günde hiçbir şey yokmuş gibi davranmak ve ona karşı suratımızdaki gülüşler yeter onları yenmeye.

Ocak 2016”

SAVAŞIN ÖNCÜ KADIN YÜZLERİ: ÇİĞDEM VE NERGİZ

Uzun ve zorlu bir kışın ardından baharın ilk müjdesini bekler her gerilla... Havaya, suya, toprağa düşen cemreyi takip eder. Bulutların hareketi, kayalardaki karların parçalanması, parmak kuşlarının civıltısı, dağ keçilerinin, ayların, sincapların, bin türlü börtü böceğin uyanışını büyük bir hayranlıkla ve en çok da umutla izler her gerilla. Bulutların ardından kendini göstermeye çalışan güneş ısıtır yürekleri ve hayalleri gerçeğe dönüştürmek için sabırsızlanır gerillalar...

Doğa yeni yeni canlanırken bir kez daha silah sesleriyle yankılandı Aliboğazi... Bu kez, baharın müjdesini Çiğdem [Hasret Tanrıverdi] ve Nergiz [Gül Kaya] yoldaşlar vermişti...

23 Nisan 2018... Bir gün sonra Proletarya Partisi'nin kuruluşu... Daha bir gece önce diğer kadın yoldaşlarla partiyi, partinin içinde bulunduğu sağ tasfiyeci saldırıları, alanda kısa sürede açığa çıkan hizip faaliyetini konuşmuşlardı. Bu faaliyet döneminde kendilerine çok iş düşüğünün farkındaydılar. Özellikle kadın yoldaşların partiye daha fazla sahip çıkmaları gerektiğini düşünüyorlardı... Bir grup kadın yoldaş ertesi gün başka bir mevzide görev alacaktı. Faaliyete çıkmadan önceki o gece, bir anlamda da son geceleri olacaktı. Ayrılığın hüznü de çökmüştü her birinin yüreğine. Ölümsüzleşen yoldaşların anıları sınımsıyordu hala... Her iki grubun komutanı da kadın yoldaşlardı. Sorumlulukları büyüktü... Özgün kadın eğitimlerinde partinin savaş tarihini, savaşa kadın yoldaşların katılımını tartışmışlardı. Kadınların partiye, mücadeleye güçlü bağlanmasının nedenlerini en başta da kendi mücadele tarihlerinden biliyorlardı. Her birinin mücadele öyküsü bunun deneyiminden süzülerek gelmişti çünkü...

Yoldaşların kendi aralarında çeşitli tarihlerde yazdıkları notlar ve mektuplarda hep bu vurgular öne çıkıyordu...

Nergiz yoldaş bir mektubunda örgüte karşı sorumluluk duygusunu şöyle ifade etmişti: "Örgüte dair sorumluluk hissettiğin oranda daha fazla şey yapmak istersin. Ben bu sorumlu-

luğun farkındayım, daha fazla şey yapmak istiyorum. Ama bu farkındalığın ve isteğin maddi anlamda bir karşılığının olması gerekir. Hani deniyor ya güzel şeyler istemek yetmez, onlar için mücadele etmek gerekir, diye. Benim bu mücadeleyi daha güçlü vermem gerekiyor..."

"Ben özleştirimi pratikte vereceğim. Ve bu kendim için de zor olan süreçten güçlenerek çıkacağım." diyen Çiğdem yoldaş, 2017 yılı kış kampı için ayrılacağı yoldaşlarına yazdığı notta partiye sahip çıkma vurgusu yapmıştı: "Bu sene düşmanın yönelimi sanırım daha farklı olacak. Çok dikkatli olun. Aklımız sizde olacak bunu bilin. Çünkü şu an partimizin, örgütümüzün tek bir militana bile çok ihtiyacı var... Yoldaşlar geçen yılki sürecin ardından bu kışımız ayrı geçecek. Birbirimizi özleyeceğiz, aklımız birbirimizde olacak. Ancak süreci güçlü sağlam karşılayıp geçireceğiz... Yoldaşlar kendinize ve partiye çok dikkat edin..."

Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar daha önce de ölümün soluğunu birlikte defalarca hissetmiş; "biz birlikte şehit düşeceğiz herhalde" sözlerini her fırsatta gülerek söylemişlerdi. İşte şimdi sınav zamanıydı... İki de görevlerinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bir an bile tereddüt etmediler...

Ölüme bir soluk kala, silahlarının son mermilerine kadar savaştı, partinin kadın gerillaları... Kayıp verdirdi düşmana... Onca teknik donanım, dört tabur askerle yapılan zafer gösterilerine, bedenlerini yoldaşlarına barikat yaparak yanıt verdiler... Silahlarını her ateşlediklerinde kendilerinden önce ölümsüzleşen yoldaşlarının intikamı alıyorlardı. 6 Mayıs 2016'da Geyiksuyu nokta baskınında ölümsüzleşen Rıza ve Sinan yoldaşlar için sıkıyordu şimdi Çiğdem yoldaş mermilerini. Kendisinin komutanı olduğu bu operasyonda yoldaşların kaybı O'nu derinden yaralamıştı. Hesap sorma isteği her faaliyetine yansıyor. Birlikte onca badireyi atlattığı kadın yoldaşlar için de ateşliyordu silahını. Her sıkıdığı mermide tek tek yoldaşlarını düşünüyordu. Yoldaşlığın kendisi için vazgeçilmez yerini... Birlikte omuz omuza savaştığı bütün yoldaşları yanı başındaydı sanki... Elini uzatsa dokunacak gibi yakındı hepsi... Sonra Nergiz'e baktı... Yolları ilk kez Ankara'da gençlik faaliyetinde kesişen ve şimdi aynı

verde birleşen yoldaşına... Birçok şeyi birlikte paylaşmışlardı. Şimdi de paylaşımın en doruk noktasını yaşıyorlardı... Güçlü bir kadındı Nergiz yoldaş. Gençlik faaliyetinde yaşına göre birçok sorumluluğun üstesinden gelmeyi başarmıştı... Şimdi gerilla olarak karşısında duruyordu. Gurur duydu yoldaşıyla bir kez daha... Silahı O'na çok yakıştırıyordu. Şimdi birlikte nasıl da güçlülerdi... Koca bir orduya kafa tutuyorlardı... Baharda heronun altında saatlerce hareketsiz kaldıklarında söyledikleri; "Biz birlikte şehit düşeceğiz" sözü geldi aklına, gülümsedi ve silahını ateşledi yeniden...

Nergiz yoldaş da henüz yeni bir gerillayken 21 Ekim 2015'te Mercan'da yoldaşların ölümsüzleşmesinde yaşamıştı bu duyguları. Haberi aldığı anda neler yaşadığını, hesap sorma isteğini bir yoldaşına yazdığı mektupta şöyle ifade etmişti: "Yoldaşların şehit haberini aldık. Tabi intikam timinin eylemini de. Niye böyle oluyor bilmiyorum ama şehitlere dair bir şey olunca farklı oluyorum. Belki deneyimsizlik, gereksiz duygusallık ama yine de böyle oluyor bende. İlk haberi cihazdan öğrendik, çok ayrıntıları bilmiyoruz tabi. Ondan sonra zaten bir süre yoldaşlar hakkında konuşmak, yorum yapmak bana zor geliyor. İlk günlerde yoğunlaşınca duygusallaşıyorum yani. Haberi aldıktan birkaç gün sonra yoldaşları rüyamda gördüm... İlk örgütlendiğim zaman da yoldaşlar beni İbrahim yoldaşın mezar anmasına götürmemişti. Tabi ben çok sinirlendim, ağladım. Gerçi ağladığımı ka-

bul etmedim o zaman, o ayrı mesele. O gün de rüyamda İbrahim yoldaş görmüştüm, aynı yoldaşları gördüğüm gibiydi. O zaman 15 yaşındaydım, üstünden zaman da geçti, herhalde atamayacağım bunu. Gerçi çok atmak istemiyorum, çünkü böylesi durumlar geçtikten sonra kendimi daha iyi-güçlü hissediyorum. O zaman yoldaşlık başta her şey daha güzel geliyor. Bir yandan acı duyuyorsun, canın sıkılıyor, ama bir yandan da öfkeleniyorsun. İçe içe geçen şeyler işte. Şimdi tek düşündüğüm şey güçlü bir şekilde hesap sorabilmek, bunu gerçekten çok istiyorum..."

Hesap sormak, düşmana darbe vurmak, gerilla mücadelesinin olmazsa olmazıdır ve her gerillanın da hedefidir... Kadın gerillalar da ne zaman bir eylem planlansa kendilerini eylem gruplarına önermiş, hesap sormada en önde yer almak istemişlerdi. Nergiz yoldaş da bu isteği güçlü yaşayan yoldaşlardandı. 2015'te yapılan eylemlerden sonra bir yoldaşına yazdığı znotta şunları belirtmişti: "Eylem haberlerinizi alıyoruz. Haberleri al-

dıkça hesap sormanın-düşmana yönelmenin bize ne kadar iyi geldiğini görüyorum. O zaman birçok şeyi geride bırakıyorsun."

Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar, paylaşımın en yoğununu, yoldaşlığın, fedakarlığın en güzel örneklerini sergilediler. Bedenlerini düşmana barikat yaparken, kendilerinden önce bayraklaşan yoldaşlarının gücünü de kuşanmışlardı. Mevzilerine yaklaşan düşmanı fark ettiklerinde hiç tereddütsüz silahlarını ateşlediler. "Teslim olun" çağrılarına her seferinde silahlarıyla yanıt verdiler. Tıpkı Aşkın, Bakış Hakan gibi, Tıpkı, Sinan ve Rıza gibi, tıpkı Sefkan, Hakan, Ünal gibi... tıpkı Ahmet Muharrem Çiçek gibi, Tıpkı İbrahim yoldaş gibi... Teslim olmayan, diz çökmeyenlerin tarihine yeni bir halka ekleyerek ölümsüzleştiler.

KADINLAR BU SAVAŞIN ÖZNELERİDİR

Çiğdem ve Nergiz yoldaşların "erkek işi" olarak görülen savaş alanında kadın çalışmalarına öncülük etmeleri, onları geldikleri alanlardan tanıyanların

ilk başta inanmakta zorlanacakları bir durumdur. Çünkü her iki yoldaş da ilk örgütlendiklerinde çocuk denecek yaşlarda ve kendilerini dinletebilmek için sert görünmek, güçlü olmak zorundalar. Çünkü o dönemler her iki yoldaş da gücün otoritede, sert görünmekte olduğunu ve bu özelliklerin de toplumsal şekillenişe göre erkeklere ait olduğunu düşünüyor, kadının zayıflığına bir anlamda da tepki duyuyorlardı. O yüzden de bir erkek gibi davranırlarsa kendilerini daha çabuk kabul ettireceklerini, inisiyatiflerinin

ancak bu şekilde tanınacağını düşünüyorlardı. Gençlik alanındayken yeni başlayan kadın çalışmalarına mesafeli davranmalarının altında da aslında bu sorunlu bakış açısı yatıyordu. Gerilla alanında bunları çok tartıştılar. Sonuç çıkardılar, değişim için pratik adım attılar. Partinin savaş alanındaki kadın çalışmalarına öncülük edecek düzeye geldiler.

Alandaki Parti komitesine bağlı olarak kurulan Kadın Komitesinin kurucuları arasında yer alan Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar, kadının savaşın destekçisi değil örgütleyicisi olduğunu; kadınların hem politik hem de askeri olarak gelişip öncüleştirebileceğini kendi pratikleriyle kanıtladılar. Öncelikle alandaki kadın savaşçıların ideolojik, politik ve askeri olarak gelişimi için faaliyet sürdüren Kadın Komitesinin bir diğer görevi de faaliyet yürüttüğü bölgede kadın kitlelerin örgütlenme çalışmalarını yapmaktı. Kadınların yaşadıkları sorunların açığa çıkarılması için birçok aracı kullanan kadın gerillalar, dönem dönem köy-

lerde yaptıkları kadın toplantılarında da kadınlara kurtuluşun adresini göstermiş, onlara savaşa katılım çağrısı yapmışlardı.

Yoldaşlar kadın çalışmalarının pratik ayağını örgütlerken, sorunun politika ayağını da boş bırakmadılar. Özellikle kış kamplarında yapılan özgün kadın çalışmaları, erkek egemen ideoloji dersleri, kadın ve erkek bütün yoldaşlarda bir farkındalık yarattı. Değişimin yükseleceği zeminin oluşması açısından bu farkındalık önemlidir. Kadının kurtuluşu sorununun sadece kadınların omuzlarına yüklenemeyeceğinin, bunun esasta partinin görevi olduğuna dikkat çekildiği çalışmaların en somut kazanımı, kadın yoldaşların faaliyette gerek askeri ve politik olarak gerekse örgütsel olarak daha aktifleşmesi, sorumluluk alması oldu.

Alandaki özgün çalışmalara dair yoldaşların kendi yazılarında yaptıkları şu vurgular, kadının özgürleşme mücadelesi açısından önemli bir yerde durmaktadır.

Nergiz yoldaşın kaleminden;

“Kadına yönelik her türlü saldırının tek bir sorumlusu var o da var olan erkek egemen sistem. Biz bu sistemi kendi içimizde yıktıkça devlete ve sistemin başka her aracına darbe indirmiş oluyoruz. Erkek egemen sistemle kadın arasındaki çelişkiye çelişkiyi yöneten sistemin kendisidir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkiye olduğu gibi. Var olan sistem işçiyi ideolojik-sosyolojik vs. bir kalıba sokmaya çalışır, yöneten odur. İşçinin buradaki devrimci rolü-fonksiyonu-sorumluluğu neyse kadının var olan tartışmadaki rolü-fonksiyonu-sorumluluğu da odur. Burada işçinin olduğu gibi kadının da bu rolü oynamasında araçları vardır; belirleyici olarak örgüt mesela.”

Çiğdem yoldaşın kaleminden;

“Kadın Komitesi'nin kurulması, kadın yoldaşların örgüt içinde inisiyatiflerinin açığa çıkmasını sağlayan, özneleşmeleri-öncüleştirmeleri için alan açan bir adımdır. Bu anlamda böylesi adımlar kadın yoldaşların kendilerine güvenlerini geliştirmektedir. Bunun yanında kadınların erkeklik karşısında güç olabilecekleri algısının zeminini artırmaktadır. Bu anlamda Partimizin kadın yoldaşlara açtığı bu alanın -özellikle savaş alanında- önemli bir hamle olduğunu kesinlikle vurgulamak gerekmektedir. Buna paralel oluşturulan kadın timleri de aslında bu konuda önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü kadın timleri sadece kadın yoldaşlardan oluşan; komutanının kadın olduğu, öncüsünün kadın olduğu, A/P yapanın kadın olduğu timler-

dir. Ve kadın yoldaşların bunu görmesi, hissetmesi bile erkek egemen ideolojiye karşı mücadelenin tohumlarını atmaktadır. Çünkü toplumda hatta devrimci ortamlarda bile erkeksiz, kadınların yalnız başlarına iş yaptıkları durumlar çok azdır. Sürekli böyle yaşamak, kadında kadının zaten güçsüzlüğü algısını yaratmaktadır. Tersinin görülmesi, daha önce bilinenlerin ters yüz olmasını getirmesi anlamında bile önemlidir. Ve bu anlamda yaratılan farkındalıktan hareketle önemli pratikler geliştirilebiliriz.

Bunun dışında kadın yoldaşların özneleşme durumu kadın yoldaşların karar alma mekanizmalarında yer almaları, örgütün karar ve yönetim sürecine farklı düzeylerde dahil olmaları bir yandan kadının iradesinin ve gücünün açığa çıkmasında önemli rol oynamıştır. Diğer yandan da bu durum kadının iradeleşmesinin sonucu olarak daha hızlanmış ve güçlenmiştir. Sürekli belirttiğimiz gibi savaş alanı diğer birçok meseleden daha fazla erkek alanı olarak görülmektedir. Ve tarih boyunca da genelde gerçekten erkek alanı haline getirilmiştir. Kadınların rolleri sürekli yadsınmış, yok sayılmıştır. Bu anlamda kadın komutanlar çıkarmak, kadın siyasi komiserler çıkarmak, komutadaki ya da genel anlamıyla yönetimdeki erk anlayışını yıkmak için bir fırsat olmaktadır.

Bunların hepsi aslında sürecin, tartışmaların ve örgütün açtığı alanın yarattığı olumsuzluklardır. Bunun sonucunda kadın yoldaşların faaliyete katılımları, örgüte tutunma düzeyleri vb. gözle görülür bir gelişmede yaratmıştır. Ya da kadın kitleleriyle ilişkilenede gözler görülür ilerlemeler barındırmaktadır.”

Ezilenin ezileni olarak yaşamda var olmaya çalışan kadınlar, kendilerini bu sisteme bağlayan zincirleri kırdıkça, mücadelede aktif bir şekilde yer aldıkça, kendilerinden alınmaya çalışılan bu yaşamın sahibi olacaktır. Açlıkla, yoksullukla, şiddetle, taciz tecavüzlerle yaşamı karartılan kadınların kurtuluşu, bütün bunlara karşı direnen, baskılara boyun eğmeyen, savaşan kadınların mücadelesinin özneli olmakla mümkün olacaktır. Çiğdem ve Nergiz yoldaşların silahlarıyla emekçi halka verdiği son mesaj; düşmana teslim olmayan, özgürlük uğruna canlarını feda etmekte bir an bile tereddüt etmeyen bir geleneğin sahiplenilmesi, sürdürülmesindeki ısrardır. Bu çağrı er ya da geç başta ezilen kadınlar olmak üzere bütün halkın yüreğinde karşılık bulacaktır.

SIRA NEFERİNE, EKİN'E...

Gözleri bahara karışmış sıcacık, gözleri toprağa karışmış kahverengi. Sesi rüzgarın uğultusu gibi. Dolaşiyor dağları, dolaşiyor ovaları, ulaşıyor yoldaşına, okşuyor gönlünü ve tekrar yolculuğuna koyuluyor, henüz varılamayana ulaşmak için.

Bizler, ulu bir ağacın gölgesine defnettik sevdiklerimizi. Mezar taşlarının yanına oturup soluklandık. Bu yolculuk burada bitmedi, rüzgar dinmedi, güz kızıştı.

Göçük altında filizlenen Beşlerin çağrısı ulaştı Ekin'e. Beşlerin yığınla emeği, çabası üzerinden gelişen kadın mücadelesi umut oldu. Ve kadın mücadelesinin silah elde yürütülecek bir sınıf savaşıyla başarıya ulaşacağına bilincine gerillalarla görüşünce varmıştı. Bu randevuda Çiğdem, Özlem ve Zilan yol-

şir için teşekkürler” demesiyle bütün gerilla grubu kahkahalarıyla Ekin'deki heyecanı bir kat daha artırdı. Kendisinin de gerilla olduğunu unutarak başka gerillalar karşısında duyduğu bu acemi heyecan, yerini kavgada yılları saymış bir devrimci yürekte dahi ilk günkü kadar taze durması gereken kavganın coşkusuna bıraktı Ekin'in yüreğinde gün geçtikçe.

Usul usul yağıyor yağmur. Yapraklar sararmaya başlıyor. Toprak ıslak, hava soğuk. Yaprakların dökülmesiyle birlikte gerilla faaliyet alanlarından, üstlenim alanlarına doğru yolculuğa başlıyor. Ekin yoldaş, Çiğdem ve Özlem yoldaşlarla birlikte özgün kadın timi olarak çıkıyorlar yolculuğa. Varıyorlar yoldaşlarının yanına. İlk defa burada karşılaşıyor birçok yoldaşıyla. Kadın yoldaşları yanına oturup utangaç gözlerle ortamı izliyor. Gözleri sevecen, ilgili ve tek tek her yoldaşa kucak dolusu sevgiyle

bakıyor. Kalabalık ortamda sessizleşiyor. İncecik parmaklarının arasına aldığı tabakadan bir sigara sarıyor. Ve sigaranın dumanını üflerken belki de ortamın sessizleşmesini bekliyor. Sayı biraz azaldıktan sonra Ekin'in kahkahaları karışıyor, Zilan'ın kahkahalarına ve ortama hakim oluyor kahkahalar.

Ekin yoldaş, sonbahar süreciyle birlikte emek sürecine dahil oluyor. Kış üstlenimi hazırlıklarına katılıyor. Gerilla için zor

olan bu süreci Ekin yoldaş başarıyla tamamlıyor. Çalışmalara kafa yoruyor. Bedenini dağ koşullarına alıştırmak için boş durmamaya, gördüğü her eksikliği gidermeye çalışıyor. Elbet çabalarının karşılığını alıyor ve her geçen gün bir adım daha ileri atarak devam ediyor mücadelesine. Sonbahar sürecinde düşmanın yaptığı rutin operasyonlarla birlikte Ekin yoldaş, düşman askeriyle ilk defa karşılaşıyor gerilla alanında. [İlk katıldığı günlerde HPG'li arkadaşlarla ortak yapılan Geyiksuyu eyleminde koordine Komutan yoldaşların yanında yer almasını saymazsak] elinden durbünü indirmeden ilgiyle izliyor, her hareketlerini takip etmeye çalışıyor. Ve karşılıklı silah seslerini duyduğu an gözleri ışıltılı, büyük bir coşkuyla geliyor yoldaşlarının yanına, “yoldaşlar eylem yaptı” diyor. Gerillanın silahından

daşlardan uzun uzun gerillaya katılım nedenlerini dinlemişti. Kadının savaştaki konumlanmasını, önemini, savaşa kattıklarını ve savaşın kadına sunduğu özgürlüğü, aktifliği, gelişkinliği, eşitliği dinlemişti. Ekin yoldaş, çoktan vermiş olduğu kararını yoldaşlarına bildirdi ve kendisi de artık bir gerillaydı.

Sonrası Ekin için yepyeni ve bambaşka bir yaşam. Her yeni gerilla gibi elbet Ekin yoldaş da zorlandı. Fakat yoldaşlarının çabası ve kendi yoğunlaşmasıyla birlikte bu süreç uzun sürmedi. Gerillanın geleneklerinden biri olan yeni savaşçılara türkü söyletme anı, Ekin yoldaş da buldu. Bulduğu alandaki TIKKO gerillaları yetmezmiş gibi PKK'li arkadaşlar da vardı Ekin yoldaşın karşısında. Ve Ekin en sevdiği şarkıyı, büyük bir coşku ve heyecanla söyledikten sonra bir PKK'li arkadaşın “okuduğun

çıkan her mermi, başarılı her eylem Ekin'in coşkusunu bir kat daha artırıyor. Sonrasında Munzur ve Mahir yoldaşlardan eylemi bütün ayrıntılarıyla dinliyor. Peş peşe sorular soruyor; yoldaşların hareket tarzına, eylem anına, geri çekilmelerine dair. Eylem anını yoldaşlarla birlikte yaşıyor, geri çekilirken, onlarla birlikte koşuyor gibi.

Kadın yoldaşların yoğun çabalarından sonra tamamlanıyor özgün kampın çalışma süreci. Her yoldaş, tarihimizde ilk defa gerçekleştirilecek olan bu çalışmanın heyecanı içerisinde. Özgün kapın Ekin yoldaş için ayrıca bir önemi daha var. Heyecanı herkesten bir kat daha fazla. Ekin yoldaşın ilk kampı. Faaliyet sürecine daha askeri, daha devrimci katılabilmek için yoğunlaşma sürecine giriyor. Yeni bir Ekin olarak çıkıyor kamptan. Kendini tanımaya çalışan, kendini değiştirme-devrimleştirme sürecine giren ve örgütün ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan bir Ekin olarak.

Bahar, toprağı çığlıklarla yeniden doğuruyor. Toprak bulutlu bir günde gözlerini açıyor ve çok sürmeden yeşilleniyor. Gece serinliğinde taşıyor baharı. Gece karanlık. Yol uzun. Yol yorucu. Gece serinliğiyle birlikte yağmur damlalarını bırakıyor gerillanın üzerine. Ve gerilla uzun bir kamp sürecinden sonra yeniden faaliyet alanlarına varıyor.

Ekin yoldaş, kitle karşısında sınıyor kendini. Bir öğrenci olarak dinliyor, bir devrimci olarak uzun uzun anlatıyor. Halkla ilişkilenede çok fazla zorlanmıyor, onlardan biri olduğunu hep hissettiriyor. Analar, Onun gözlerinde görüyor devrimciliğin güzelliğini. Bir köylünün yeni doğan çocuğuna Ekin ismini verdiğini söylemesi, Ekin'i gülümsetiyor. Köylü, devam ediyor, "senin ismini verdim kızıma, sana benzesin diye" diyor. Ekin, heyecanını gizlemek için yeniden utangaçça sessizleşiyor.

Beşlerin yürüdüğü patikaları adımlıyor. Etrafına uzun uzun bakıyor. Ve yanındaki yoldaşa dönüp, "bana biraz yoldaşları anlatsana, bu noktada yaşadığını anıları anlat" diyor. Usulca dinlemeye koyuluyor. Onlarla birlikte yaşıyor her anı. İçten bir saygıyla, derin bir özlemle yeniden yoldaşlaşıyor. O anları hissettikçe yoldaşlığını geliştirip sevgiyle büyütüyor. Halkı uğruna, partisi adına tereddütsüzce düşmanın karşısında yer alana ve yaşamak uğruna canını parmak uçlarında taşıyana bir kez daha derinden bağlanıyor.

Birlikte aynı noktayı paylaştığı Zilan, Özlem ve Nergiz'e bağlandığı gibi. Onlarla paylaşıyor Beşlerin anısını. Sıcak yoldaş sohbetlerinde, zorlu yorucu görevlerde, hararetli tartışmalarda... Onlarla birlikte var oluyor bu dağlarda, onlarla birlikte düşüyor toprağa...

Ve sen, Beşlerden kalan emaneti devralmayı, geliştirmeyi görev bildin yoldaş. Ta ki devraldığın bu bayrağı devretme görevi gelinceye kadar. Hiç tereddüt etmeden, hiç yere düşürmeden taşıdın bu emaneti.

24 Kasım günü Zilan ve Özlem yoldaşlarla katıldın ölümsüzler kervanına. Onlarla birlikte toprağa kök saldın. Ve yoldaş, senden, sizden devraldığımız kızıl bayrağı düşürmeden taşıyacağımıza söz veriyoruz. Taşdığın kızıl bayrak, dağların doruklarında, düştüğünüz topraklarda, mezarlarınızın başında zafer gününe dek gurura dalgalanacak.

Dersim'den Bir Gerilla

Ekin (Gamzegül Kaya) yoldaş, 24-28 Kasım 2016 'da Ali-boğazi'na yapılan hava saldırısında 11 yoldaşıyla birlikte ölümsüzleşti.

FERDİ YOLDAŞ'A...

sundu, yoldaş olmayı, yoldaşlaşmayı öğretti. Sevginin en yücesinin yanı başındakine olduğunu öğretti. Ve senin yoldaşına duyduğun sevgi, halkın yüreğinden bir çığ gibi koparak, bir çığ gibi büyüyerek oluştu.

Gökyüzünde binlerce yıldız... Gece güne nöbetini devretmeye hazırlanıyor. Mayıs sıcak, Mayıs yası, Mayıs kanlı... İki can düşüyor toprağa o Mayıs'ta. Haberleri dinlerken öğreniyoruz ve yoldaşlarla bağlantı kurduktan sonra öğreniyoruz ayrıntıları.

"Yiğit Partizanların karşısına tekniğini kullanmadan çıkmaya cesaret edemeyen düşman, Kobra helikopterlerle vuruyor yoldaşların kaldığı noktayı. Bir grup gerillaya karşı yüzlerce askerini yığıyor etrafa. Ve yoldaşlar düşman yerleşmeden önce alandan çıkmaya çalışıyor. Çiğdem ve Sinan yoldaşlar konuşuyor aralarında. Çiğdem yoldaş, grubun esasını yanına alıyor ve alandan çıkarmaya çalışıyor. Sinan ve Rıza yoldaşlar ise grubun çıkabilmesine fırsat tanımak için düşmanı yanıltıyorlar. Korkusuzca çarpışıyor iki yürek. Ve iki Partizan böyle düşüyor toprağa."

Daha yeni bir gerillasın ve ilk defa tanıdığın yoldaşların şehit düşüyor. Sinan ve Rıza yoldaşları daha bir sevdiğinden şehadetleri ağır geliyor. Bu duyguyu ilk defa hissediyorsun belki. Fakat duygularını öfkeye, nefrete dönüştürüp düşmana yönlendiriyorsun. Grup komutanının yanına gidip "yapılacak olan misilleme eylemine katılmak istiyorum" diyorsun. Bu isteğinin kabul edilmesi için yaşamda pek alışkanlık olarak edinmediğin fakat bir gerillaya uygun olan bütün kurallara dikkat etmeye çalışıyorsun. Sabah uykularını, yüksek sesi, yaşamında hiç yeri olmamış gibi söküp atıyorsun.

Eylem grubunun içerisinde senin de adın açıklanınca gözlerin daha da büyüyor, daha bir güzelleşiyor. Yüreğin kafesine sığmıyor. Bu öyle çok belli ki... Yola çıkmadan hemen öncesinde "örgütün bana güvenip beni bu eyleme göndermesine çok sevindim. Bu güveni boşa çıkarmamak için elimden geleni yapacağım" diyorsun. Ve sen de biliyorsun ki sen örgüte yakınlaştıkça örgüt sana daha fazla güvendi...

Keşif için karakola yaklaştığında ilgiyle izliyor, bütün sorularına cevap almak istiyorsun. Keşfin eylem planına dönüşmesini sabırsızlıkla bekliyorsun. Ve yanındaki yoldaşa dönüp iç geçiriyorsun "keşke şimdi çıksalar karşımıza" diye. Karakolun dibinde oturup yabancı eriklerden bir tanesini koparıp yiyorsun. Eriği yutkunduktan sonra yanındaki yoldaşa dönüp

"ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ"

Bir şafak vakti, güneşin doğuşuyla başlar bu hikaye. Kıyılara doğru süzülür, yeşillenir. Yıllanmış meşelerin tomurcuklanmasıyla, yüzünü göğe çevirir. Yüreğine serpilmiş binlerce tohumun filizlenmesiyle gözlerini ikinci kere dünyaya açar Ferdî. İbrahim'den bugüne taşır sevgiyi, emeği, devrimci coşkuyu, bağlılığı, dürüstlüğü... Daha genç yaşta dünyaya meydan okur ve sonsuz bir serüvene atılır. On yedisinde değişme cüretini kuşanır ve dağ başında alır yerini...

Bir yanı; yeryüzünün kirletmeye gücünün yetmediği masum bir çocuk, bir yanı; omuz başında savaşın içinde bilinçli bir devrimci Ferdî aramızda...

Neydi seni nazlı nazlı filizlendiren, içindeki çocuğu yüreğinin tahtına oturtup, gözlerini bilgeliğe teslim eden? Suyunu veren, dallandıran savaş oldu. Savaş, yıkıntıları sunmadı sana; kendi çiçeğini avuçlarının arasına sıkıştırdı. Yoldaşlığı

gülüyor; “ben demedim mi komüncü olarak geldim bu alana, komutan olarak döneceğim; artçı olarak geldim, öncü çıkacağım” diyorsun. Sonrasında karakolun yanında yaptığın bu sohbet, rahatlığından kaynaklı bayağı espri konusu oluyor. Yanındaki yoldaşlar gülümseyerek sana bir de rütbe veriyor. BİRBAŞI FERDİ diye anılıyorsun.

Keşif, eylem planına dönüşüp Pakire Karakolu’na eylem için yola çıktığında yoldaşlarına sıkı sıkı sarılıyorsun. Yoldaşlarından birinin kulağına fısıldıyor; “bu eylem Sinan ve Rıza yoldaşlar için” diyorsun. Eylem yerine Zilan ve Munzur yoldaşlarla gidiyorsun. Büyük bir sabırla düşmanın çıkmasını, size doğru yaklaşmasını bekliyorsunuz. Bütün o emeğin karşılığını alıyorsunuz elbette.

Dürbün Munzur yoldaşta ve düşmanın yaklaştığını söylüyor. Sizleri konumlandırdıktan sonra; “gözlerinizin önüne Sinan ve Rıza yoldaşları getirin” diyor.

Mermiler bir bir hedeflerine doğru yol alıyor. Eylemde dört asker öldürülüyor. Noktaya vardığınızda grubu sıkıca kucaklıyor ve sevinçle anlatıyorsun. “İki tanesinin benim atışlarımla düştüğünü gördüm” diye. İçin içine sığmıyor. Bu duyguyu ilk defa yaşıyorsun. Ve coşkuyu hakkını vererek yaşıyorsun. Tam hatırlamıyorum o gün biz kaç kere dinlemişizdir senden bunları. En son yoldaşlardan biri dayanamayıp soruyor;

“sendeki bu coşkunun kaynağı nedir Ferdi?” diye. Hiç tereddütsüz yanıtlıyorsun. “Biz devrimciliğe Tohum’u okuyarak başladık” diye. Hepimiz ne demek istediğini anlıyoruz. Sadık bir öğrenci olarak bize öğretmenini, İbrahim’i gösteriyorsun.

Ve yoldaş, inancınla, coşkunla, bilincinle, tereddütsüz katılışınla bize nasıl bir öğrenci olduğunu defalarca gösterdin. Sen, taşımaktan gurur duyduğun kızıl bayrağı İbrahim’den, Yurdal’dan, Sinan’dan devraldın. Hiç leke sürmeden senden sonrakilere tertemiz devrettin. Yokluğun omuz başımızda, yüreğimizde, bilincimizde.

Sonrasında 24 Kasım, sizin adınızla kazıldı tarihe. Güneşin batışına yakın, bulutların kızılılaşıp, yeryüzünün gölgeyle karıştığı o saatlerde sizleri uğurladık. Güneşi yeniden gökyüzüne yerleştirip yeryüzünü ısıtacağımız o günde her yerde sizin resminiz asılı olacak. O büyük günde yanı başımızda olacaksınız ve sizleri halkı uğruna toprağa düşenleri unutmayacağız.

Dersim’den Bir Gerilla

Ferdi (Doğuş Fırat Doğan) yoldaş, 24-28 Kasım 2016 ‘da Aliboğazi’na yapılan hava saldırısında 11 yoldaşıyla birlikte ölümsüzleşti.

YAŞAMINI DEVRİMCİLEŞTİRMENİN ÖRNEĞİ HAKAN YOLDAŞA...

Herkes için olmasa da kendisi için bilinmezliğin içine korkmadan dalarak girdi aramıza. Zira TİKKO'cu olmak TİKKO gerillası olmaya evrilmeliydi artık. Geride bıraktığı yaşam, hiçbir zaman karşılaşmak istenmeyecek zorunluluklar çıkarmıştı karşısına. Belki de hiç istemediği bir karaktere bürünmüş, kimseye güvenmez olmuş, kabadayılığı yaşamın karmaşası içinde çözüm yöntemi olarak seçmişti. Köyünden ayrılmak zorunda kaldığında bir çocuğu daha. Gittiği ortam yani Elazığ, başka bir kültür, yaşayış tarzıydı Onun için. Horlanma, aşağılanma, dışlanma ve ezilmenin karşısında kin bilemeyi öğrendi ilkin. Başeğmez ve inatçı kişiliğiyle de kendini korumayı öğrendi. Sonrasında ise kendiliğinden gelişen bu öz savunma, devrimci bir karakter kazanmayınca isyan ettiklerinin benzerine dönüşmekten başka bir hal almadı. Kendi sözleriyle; "kendi kendime karar aldım, ezilmeyeceğim bunların karşısında ama bir baktım ki ben başkalarını ezmeye, bu dünyanın kralı olmaya yönelmişim."

Ersin Komo'ya evrilir böylece. Okulda din hocasının, yaramazlığı ve dik başlılığı yüzünden taktığı bu lakap, anlamını sormayı hiç akıl etmediği halde hoşuna gider ve Komo Ersin olarak bilir, tanınır. Elazığ'ın bitirim ortamının insanıdır artık.

Cesurdur, gözü karadır, öcünü alır. Bir süre sonra kimsenin kolay kolay yanlış yapamadığı bir "Ağır abi" olur. Doğru belki "teke tek dövüşte yenilmedi" ama hayatın girdabından yenik çıktı Komo Ersin. Ailesini çok sevmesine rağmen, bir türlü onlarla rahat bir ilişki kuramamanın vicdan azabı, sevdiği insanla ayrılmasına neden olan yaşam koşulları, dostlarıyla ilişkilerinde yaşadığı hayal kırıklıkları ve madde bağımlılığı, Onun yaşamında bir sorgulamaya gitmesine ve insanların gözünden kendine baktığında kendi gerçekliğinden utanmasına neden oldu.

"Ben buraya bir nevi yaşadıklarımın ve yaşattıklarımın kefaletini ödemeye geldim" diyerek geçmiş yaşamının pişmanlıklarını dile getirmişti. Hakan, tüm bunların sancısını yaşayarak dağa çıktı. Bu Onun için bir kaçış değil, kopuştu. Kopuşu yaşama is-

teği ile kopamama hali, Onda çelişkiyi derin yaşamasına neden oluyordu. Gerillaya katıldığı ilk süreçte beklentilerini bulamadı. Onun gözünde herşey, olması gerektiği gibi olmalıydı. Yaşanan küçük sorunlar, Onda umutsuzluğa, buradan doğru zorlanmalar yaşamasına neden oldu. Kendi başına buyruk bir yaşamın içinden gelmişti. Kendi inandığı doğrular vardı. Ama bunların çoğunun yaşamda karşılığı olmadığını yani gerçek doğrular olmadığını gördü. O güne kadar herkesin kendine ayak uydurmak zorunda kaldığı Komo, şimdi örgüte, devrimin çıkarlarına ayak uydurmak zorundaydı. Zorlama burada başladı. Çelişkiler derindi. Derin yaşadı dedik ya, işte O da bu derinliğe dalacak cesarete sahipti. Geçmiş alışkanlıklarını burada da üretti fakat vazgeçmesini de bildi. Örgütle çatışmaları da oldu fakat mütevazı bir şekilde hatalarını kabul etmesini de bildi.

Kendi deyimiyle; "Ben hep insanlardan kaçtım, geldim insanların en canlılarının, en delilerinin içine düştüm. Ben kaçsam da siz kovalıyor, insanı bırakmıyorsunuz, insan da sizi bırakamıyor." İnsan ilişkilerinin sistemdeki yüzü, çıkar ilişkilerini karşımıza çıkarır. En sade ve temiz denilebilecek ilişkileri bile çıkarla kirleten bir gerçeklikle karşılaşırız. Egemen

sınıflar için bu en doğrusudur. Halkın toplumsal yaşamındaki yozlaşma ve yabancılaşma tek tek bireylerin çıkar dünyasında "ululaşmasına" götürür. Hakan yoldaşın yaşamda en nefret ettiği şey, insanlarda çokça yüzleştiği ikiyüzlülük olmuştur. İnsanların kendi çıkarı için yaptıklarıyla insanlara anlattıkları yalanlar, Onda tiksintiye varan bir tepkiye neden oluyordu. Geçmiş yaşamında bu nedenle çok insanın canını yaktığını biliyorduk. Bu canını yaktığı insanlar, gelip kendileri anlatıyorlardı. Ve garip bir saygı ve yine korku duyarlardı Hakan'dan yana. Hakan'ın onlara ilk sorusu, "esrar kullanıyor musunu yine" veya "hap satıyor musunuz" olurdu.

Yıllarca o ortamın içinde yaşamış kendince çözüm bulmaya çalışıyordu. Genç insanların esrar, eroin, hap gibi uyuşturucu

maddelere ulaşabilmek için birçok suç işlediğini görmüş ve yaşamıştı. Bunların bitmesini istiyordu. Kimi zaman devrimci örgütlerle de temas kurmuş, çetecilik yapanlara karşı bireysel olarak mücadele etmeye çalışmıştı. Fakat başarılı olamadığı gibi düşman da kazanmıştı. Polisin kendisine gelip “sen uğraşma böyle şeylerle, dalgana bak” diyerek kendini o yola teşvik ettiğini görmüştü. Ve sonunda bu yaşamdan kurtulamayacağını görüp, gerillaya katılma kararı almıştı. Günlerce Munzur Vadisinde dolaşmış, aç kalmış, gerillayı bulmaya çalışmıştı. Bir iki deneme yapmış, başarılı olamamıştı. Sonra bir ortamda dertlenip “TİKKO’ya katılacağım. Ama nasıl olacak bilmiyorum” dediğinde bir yoldaş önce ciddiye almamış [Çünkü Komo belalı biridir. Fazla tanımadığı için yoldaşların başına bela etmeye-elim diye düşünmüş.]sonra tavır ve davranışlarından samimi olduğunu anlayınca “gel seni TİKKO’culara götürüyem” diyerek bizlere ulaştırmıştı. Sonrası tufan derler ya Onunki mutluluk tufanıydı.

Yalnız bu mutluluk içinde “acaba beni benimserler mi?” “ben ayak uydurabilir miyim?” kaygılarını da içinde barındırıyordu. Keza farklı bir yaşayışı vardı. Ki farklı bir kültürü vardı. Oturması kalkmasında kalkmasına dahi yansıyan bir çekingenlik vardı başlarda. Ama sonra rahatladı. Ve rahatladıkça bizi de kendini de daha iyi tanıdı, anladı. Bazen hayret dolu gözlerle bizim tartışmalarımıza bakardı. Özellikle insanları ikna etmek için [her konuda] sarf ettiğimiz çaba Onu şaşırtırdı. Bir insanın hatasını anlaması için ona yardım etmek gerektiğini, bunun da en iyi yolunun tartışmak-konuşmak olduğunu söylediğimizde bir yandan “keşke anlattıklarınızı ben de bilseydim” der, bir yandan da insanları zorla yola getirilebileceğine inandığını söylerdi. Konuşmak, anlaşmak güzel şeylerdi ama Ona göre insan-

ların bunu anlaması zordu. Fakat kendinin zorlanmaları açığa çıktığında ve ikna edilip –bilinçlendiğinde bilincin-düşüncenin gücünü gördü. Bilinçlendikçe anlamaya ve anladığını uygulamaya yönelmesini de bildi. Çelişkilerini çözme konusunda ısrarcı olmayı da öğrendi, düşmana vurmayı da...

İlk eyleme katıldığındaki sevinci yüzünden okunuyordu. Yıllarca içinde biriktirdiği kinin, öfkenin dışı vurumuydu. Onun için devlete, askere, polise dair söyleyebileceği o kadar deneyime sahipti ki bunu ancak silahıyla ifade edebileceğini söylerdi. Eylemin ardından ilk sözü “beni hep saldırı gruplarında örgütleyin yoldaş ne olur” oldu. Ve yine bir saldırı kolundaki yoldaşlarıyla birlikte görevini yerine getirerek ölümsüzleşti. Son eylemi de Onun karakterine uygundu. Yoldaşlarının şehadetiyle başlayan operasyonun son gününde düşmanın en zayıf ve rahat olduğunu düşündükleri anda darbe indirmiş, örnek bir tavırla partiyi ve mücadeleyi korumayı bilmişlerdir. Onlar, düşmanın elini kolunu sallayarak gelip darbe vuramayacağını, teknik üstünlüğe rağmen darbelerimizden kurtulamayacaklarını dosta düşmana göstererek ölümsüzleştiler.

Bakış, Aşkın, Hakan yoldaşların pratiği, partimizin yarattığı geleceğin bir devamıdır. Böyle görülmeli ve yaşatılmalıdır.

Dersim’den Bir Gerilla

Hakan [Ersin Erel] yoldaş, 28 Kasım 2016’da Aliboğazi’nde Aşkın [Hasan Karakoç] ve Bakış [Samet Tosun] yoldaşlarla birlikte 24 Kasım’daki hava saldırısında ölümsüzleşen yoldaşlarının intikamını almak için düşmanın bir koluna eylem düzenlemiş; bu eylemde iki asker ölmüş, iki asker de yaralanmıştır. Yoldaşlar son mermilerine kadar savaşarak ölümsüzleşmişlerdir.

'UMUDU UMUDUMUZ, BEKLENTİLERİ OMUZLARIMIZDA YÜKÜMÜZDÜR'

rüslüğüyle kendine rahat bir konum da elde etmişti. Fakat Onu tatmin etmekten uzak bu yaşam tarzı, onun iç dünyasındaki fırtınalı yapıya uymuyordu. Munzur yoldaş, gördüğü her haksızlığa isyan eden, ezenlerden nefret eden bir yapıya sahipti. Babası annesine şiddet uygulasa ona; biri birine despotluk yapsa ona tepki duyar, yeri geldiğinde tepkisini açıkça ortaya koyardı. Bu yeri ise ancak devrimci olduktan sonra anladığını anlatırdı. Askerdeyken devletin, sistemin ne olduğunu görmüş, nefret etmişti. Subayların yiyciliği, askerlere yapılan eziyetleri, iş bilirlerin keyfiliği, vb. ordudan tepeden tırnağa nefret ediyordu. Bir de askerdeyken tanıdığı subayların icabına bakmayı çok istiyordu. [Ama nerdeee, ara ki bulasın!]

"ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ"

Sessiz ama öfkeli bir duruş, düşmana duyulan nefret, örgüte bağlılık ve tuttuğunu koparan pratiğin gerilladaki adı Munzur yoldaşı. Munzur yoldaş, gerillada ilk izlenim olarak sessiz, bir o kadar da kendi halindedir. Dokunsan ağlayacak duyarlılıkta bazen, bazen de kendine yapılan haksızlığın altından kalkmakta zorlanan bir izlenim bırakır. Kişisel çatışmalarında geri çekilmeyi, insanların kötülüklerinden kaçmayı bir tarz halinde yaşamına yedirmiş, kimsenin etlisine, sütlüsüne karışmadan bir ömür sürmüş insanların sessiz öfkesi vardır Onda. Yaşamda isyan ettiği ve içine attığı her şey, Onda büyük bir patlamayı, mücadeleyi, örgüte yönelmeyi doğurmuştur. Munzur'un mücadelesi, sessiz öfkenin patlamasıdır bir nevi. O, olmazların yaşamı sınırladığı ve sınırlılıklar içinde yaşamın boğucu girdabında soluğunu tutmasını bilmiş ve son bir hamleyle mücadelede özneleşmeyi başarmıştır. Keskin bir dönüşle mücadeleye dört elle sarılmış, bir daha bırakmamacasına kenetlenmeyi bilmiş insanlardan biridir. Yapmam tereddüdünü taşımadan aldığı her görevi de nasıl yapılacağını tartışarak yaşayan örnek devrimcilerden biri olmuştur.

Munzur yoldaş, yaşamda edindiği bir yığın tecrübeyle katıldı gerillaya. İşçi bir yoldaşı. Uzun zaman babasının yanında pazarlarda çalıştıktan sonra bir işe girmiş, iş disiplini ve dü-

Yaşamına yedirdiği bunca çelişkiye cevap bulmak için devrimci olmuş ve soluğu gerillada almıştı. Almıştı, almasına da yaşamının çelişkileri onda keskin bazı noktalar bırakmıştı. Yaşamın rezilliğinin aksine devrimcilik, parti, mücadele kavramları...

Munzur'da mücadele öylesine meşruydu ki gittiği her yerde bu meşruluk, insanlara güven verirdi. Örgütlenme, askeri çalışma konularında, kitleyle girdiği temaslarda yaklaşımlarındaki netlik, başka örgütlerin taraftarlarında bile sempati uyandırır. Onun çabası ve karşısına çıkan sorunları çözme azmi, halkta doğal bir ilgi ve beklenti yaratırdı. Onda halk sevgisi ve düşmana olan kin, her alanda kendini gösterir, korkusuzluğu belirgin bir hal alır, halka güven verirdi. Yapılması gerektiği şeyde kararlı bir tavı vardı. Ali Doğan Firik'in cezalandırılması eyleminde halkın önleme çabasını bu kararlı tavı engellemişti. Hozat Emniyet Müdürü'ne yönelik saldırı eyleminde bu tavı, HPG'li arkadaşların da harekete geçmesine ve sonuç alınmasına neden olmuştu. Düşman söz konusu olduğunda Onun için ikirciklenme, telaş, korku gibi olgular, her zaman ikinci plandadır. Öncelik, düşmana vurmadır. Pakire'de, Değ'te Aliboğazi'nde yapılan eylemlerde bunun izleri vardır. Militanlığıyla örnek bir yoldaştır.

Munzur yoldaş, duygularını da abartılı yaşardı. Halka ve partiye olan sevgisi ve bunu dışa vurması, samimi ve içtendi. Başkalarında gördüğü yalpalama ve gerilemelere tepki duyacak kadar çok... Onun için Parti ne dese oydu. Halk var oldukça mücadeleden kaçmak yanlıştı, yapılmamalıydı. Birlikte gerillaya katıldığı yoldaşlardan biri geri dönmek istediğinde kendisi de konuşup ikna etmeye çalışmış; bakmış olmuyor, karşısındakini zorlamaya başlamış, diğer yoldaşların telkiniyle kendini toparlamış olduğu bir pratiği yoldaşlar gülerek anlatırken; O hala "haklı değil miyim ama yoldaş, faşizm mi bitti, halkımız mı kurtuldu?" diyerek diğerlerini ikna etmeye çalışıyordu. Bu ve benzeri durumlar Munzur yoldaşın tutucu yanlarının bir yansımasıydı. Yoldaşları günlük yaşamda sınavan ve Partiyi koruma adına insanların üzerine çokça giden [eleştirel anlamda] bir karakteri vardı.

Birçoğumuzda görülen mükemmeliyetçilik hastalığı onun doğasında da açığa çıktı. Bu durum kendine yaklaşımda kimi zaman açığa çıksa da dışa yaklaşımı genel olarak böyle olurdu. Her şey rağmen onda özsel olan partiye ve mücadeleye bağlılıktı. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Kendine göre bir bakış açısı vardı

ve düşmana zarar vermek için her şeyi yapmaya hazırdı. Bir eylemde savunmaya bırakıldığı zaman sırf daha çok zarar vereyim diyerek savunma yerini terk etmiş, trafoyu yakmaya çalışmıştı. Yoldaşlar eylemden sonra bu tavrını eleştirdiğinde; "İyi oldu ama değil mi yoldaş?" demesi üzerine herkes kahkaha boğulmuş. O ise yeni bir gerilla olarak kendine göreciliğini de açık etmişti.

Dedik ya tüm eksikliklerine rağmen onda özsel olan; halka sevgi, partiye güven ve mücadeleda netlikti. Bu netlik ki onda olmaz denileni olur hale getirmeyi ve bahanesiz bir katılımı beraberinde getiriyordu. Aldığı görevleri yerine getirmeye, en zor görevleri tereddütsüz yerine getirmeye yöneliyordu. Tüm zorlanmalara rağmen yoldaşlarını ve partisini yalnız bırakmıyordu.

Aliboğazı'nda düşman operasyonunu darbelemek için konumlanılacak grupta Mahir yoldaşla birlikte örgütlendiğinde Mahir yoldaşın istekli olmakla birlikte tereddütleri olduğunu da biliyordu. Eylem anı geldiğinde düşman koluna sızıp darbeleyerek geri çekilirken farklı bir düşman kolunun ateşi altında kaldılar. Burada Mahir yoldaş mermi alıp kolunda kırık oluştu. Ve yuvarlandığı için kafasını kayaya çarparak bilinç yitimi durumu oluştu. Munzur yoldaş durumu görünce, silahını da yitiren Mahir

yoldaşı alıp bir yere gizlendiler. Zaten 4 ölü veren ve yaralıları da olan düşman, sonuç almak için çekildikleri hattı, kobralarla vurarak 10-11 kişilik bir takımı yoldaşların üzerine gönderdi. Silahı ve Mahir yoldaşın yeleğini bulan düşman, iyice kendine güvenerek aşağı indi. O sırada Mahir yoldaş, yarı bilinçli, yarı bilinçsiz bir halde Munzur'a "yoldaş, beni onların eline sağ bırakma bir kuşun da bana sık" diyor.

Munzur; "Dur hele, al şu tabancayı, gelirlerse ikimiz birden onlara sıkarız" diyerek hem güven, hem de teselli veriyor. Emniyetleri açıp bekliyorlar. Düşman askerlerinden biri; "Komutanım, şuraya bakalım, orada olabilirler" diyerek Munzur ve

Mahir yoldaşların olduğu tarafı gösteriyor. Komutan ise; "Oğlum Kobralar oraları duman etti, orda kimse sağ kalmaz" deyip başka yere gidiyor ve yoldaşlar kurtuluyor. Sonrasında Munzur yoldaş Mahir yoldaşı alıp daha güvenli bir yere, sonrasındaysa yoldaşların yanlarına getiriyor. Olayı anlatırken söylediği tek şeyse; "korkum Mahir'e bir şey olmasıydı. Yoksa 10 metre önümüzde hepsi toplu haldeyken ikimiz de

tarasak hepsini düşürürdük" oldu. İşte Munzur yoldaşın tipik bir pratiği...

Bizler, onun şahsında militan, atak, gözü pek bir yoldaş ve aynı zamanda yetenekli bir komutanı kaybettik, bilinmeli... Anlatmakla bitmeyecek bir değerdir Munzur yoldaş. İlk Gülsuyu sokakları, İstanbul'un emekçi mahalleleri, işlikler ve Dersim şehri, ilçeleri, köyleri onun ve onun gibi savaşarak canını verenlerin de olduğunu kavgayı layıkıyla yürütüp, bayrağı geride kalanlara bıraktıklarını görmelidir. Munzur yoldaş, halkının değerini bilen, ona sevgiyle, aşkla bağlı, acı ve ıstırabını yüreğinin derinliklerinde yaşayan basit bir halk adamıyken aynı yalınlıkta savaştı, öğ aldı, hesap sordu ve devrimci bir komutan olarak adını tarihe yazdı.

Umudu umudumuz, beklentileri omuzlarımızda yükümüzdür. Bu halkın sessiz ama öfkeli, mahcup ama cüretli yüreğinin yalın ifadesi olarak zaferimizin teminatı olarak ölümsüzleşen yoldaşlarımıza ant içelim. Ve onlar gibi kararlı, militan, devrimci olarak bıraktıkları bayrağı yere düşürmeyeceğimizi haykıralım.

Dersim'den Bir Gerilla

TAYLAN VE YUSUF: ÖLÜMSÜZLÜĞÜ BİRLİKTE KARŞILADILAR, TEREDDÜTSÜZ VE EĞİLMEYEN

5-6 Ağustos 2018 gecesi düşmanın kapsamlı bir saldırısı sonucu şehit düşen 6 yoldaşımızın anısına...

2010 yılının ilk katılımları geldi. Derken katılımların özellikleri de bir anda gerilla birliğinin dikkatini çekmeye başladı. Uzun saçları ve her halinden öğrenci oldukları belli olan yoldaşların eğitim süreci de başladı. İlk iş saçlarından kurtulmaktı. Gerillada belli bir biçim olması gerekliliği saçları kıymayı da beraberinde getiriyordu. Ve Taylan yoldaşın inatçı karakterine dair ilk tartışma ki bu tartışma yaklaşık olarak 2-3 yıl sürdü, başladı. Taylan yoldaş saçlarının uzun kalmasının bir sorun yaratmayacağını düşünüyordu. Bu başlangıçla birlikte Taylan yoldaşın tartışmacı karakterinin özellikleriyle de tanışıyor gerilla birliği. Tek özelliği bu değildi elbette. İnançlı ve öğrenme isteğiyle dolu, gelişme çabası olan bir yoldaştı. Esas sorunu ise tartışmacılığı ve inatçılığı değil mekanik kavrayıştı. Olabildiğince çok şeyi, olabildiğince çabuk öğrenmek istiyordu. Coşkuyla da birleşince aşırı bir zorlamaya dönüşüyor, kendini ve karşıdakileri de zor durumda bıraktığı oluyordu. Tabi beraber geldiği yoldaşları da askeri eğitim sürecinde ilk defa fiziksel sorunlarla ve zorlamayla karşılaşmanın sonucu olarak aşırı yorgunluk ve yıpranma yaşanırken eski yoldaşların sürekli bu zorlanma içinde yaşadıklarını düşünerek üstüne bir de her sabah spor yapmayı önerince beraber geldiği yoldaş; "sen ne zaman kendi adına konuşmayı öğreneceksin arkadaş" diyerek sitemde bulunmuş ve herkes kahkahaya boğulmuştu.

Katıldığından sonraki günler, aylar ve yıllarda Taylan yoldaş da değişmeyen de esasta bu oldu. Bununla birlikte bir yığın değişim ve gelişimi de uğradı ve uğrattı. Halk Ordusu'nun gelişim sürecinde yoğun bir katılım ve emek üretkenliği ile rolünü oynadı. Savaşırken öncü bir nitelik kuşanarak komutanlaşmayı, eylemin içinde şekillenmeyi ve çelikleşmeye hedefledi. Büyük

ölçüde de başarılı.

Dışarıdan bakıldığında sessiz, naif biri olan Taylan yoldaş içinde çok yoğun duygulara ve devrim inancına sahipti. Mücadele etmek konusunda hiçbir tereddüde yer bırakmayacak bir netliğe ve duruşa sahipti. Devrimciydi ve mutluluğu, devrimcilikte bulmanın kıvancıyla yaşamayı bilirdi. Önem verdikleri öğelerden biri de yoldaşlıktı. Bu olguyu çok yoğun yaşar, değer verir ve aynı değer verilmesini beklerdi. Yaşamın sıradanlaşması, umursamazlık, önemsizmiş gibi görünen olaylardaki yüzeysel yaklaşımlara

hele de bunlar yoldaşlığa dahil olgularsa asla kabul etmez, içerler, tartışır, değiştirme uğraşına girerdi. Gerilir, karşısındakini de gerer; fark etmeden kendisi de aynı sıradanlığa düşerdi zaman zaman. Bu sefer utanır, sıkılır, meşhur sözünü "ben nasıl bunu yaparım" diyerek kendi kendine söylenirdi.

Yaşamın karmaşık yapısı zamanla onun da gözlerinin önündeki sis perdesinin kalkmasına her şeyin toz pembe olacağı hayalinin silinmesine ve gerçeklerle daha yoğun temas etmesine vesile oldu. Gelişimin bir boyutu bu olurken, gerçekleri ve gerçeğimizi kavradığı ölçüde daha fazla öne atılma isteği, onda daha fazla sorumluluk, daha fazla görev bilincine dönüştü. Elbette kavrayabildiği ölçüde oldu bunlar.

Askeri gelişime dair yürütülen tartışmaların içinden çıktığımız 2014-2015 kampının ardından eylem örgütlenme ve düşmana vurma isteği o kadar yoğun bir şekilde fark ediliyordu ki başka şeylerle ne uğraşılıyor ne de gözü başka görevleri görüyordu. Öyle ki yerine getiremediği diğer görevler sonrasında kötü sonuçlar doğuran da bir niteliği büründü. Hala gözlerimizin önündedir eylem planlarındaki heyecanı roketatarı yanından ayırmaması, sürekli bir fırsatın peşinden koşması, kendini ve çevresindeki herkesi zorlaması. Taylan yoldaş böyleydi. Bir şeye sıkıca sarılınca ne pahasına olursa olsun koparmadan bırakmazdı. O senenin faaliyetinde belki bir sürü başka görevini yeterince yerine getiremedi ama askeri eylem hedefine ulaştı. O mutluluğu tüm pratiklerine yansıtı ve herkese yaşatmak için de elinden geleni yaptı.

Birçok alanda faaliyet yürüttü, birçok eyleme ve kitle faaliyetine katıldı. Örgütsel tartışma ve platformlarda yer aldı. Kendini politik ve askeri açıdan geliştirdi. Buna uygun görevler aldı. Nihayetinde Partimize karşı geliştirilen tasfiyeci-hizip anlayışına

tavir almasını da bildi. Bu ondaki gelişmenin niteliksel boyutu açısından önemliydi. Onun gözünde Parti ve savaş bir bütüdü. Ve Partiyi savaştan uzaklaştıran her anlayışa karşı olarak konumlandı. Konumlanması onu Parti anlayışına yakınlıktı. Süreci bahane edip faaliyetten geri duran yaklaşımları mahkum edercesine önümüzdeki sürecin görevlerine yükledi. Onda küçük görev, büyük görev ayrımı yoktu. İsteği ne olursa olsun verilen görevi yapar, yaratıcı bir şekilde uygulamaya çalışırdı. Tıkandığında, başaramadığında ısrar ederdi. Bu ısrar onun karakterinin bir parçasıydı. Kendine göre de olsa çözümler bulur engelleri aşmaya çalışırdı. Bazen de bu kendinegörecilik daha büyük sorunlara neden olurdu. Tartışıp, kavgalar eder, bazen içine kapanır, bazen omuz silker ama ikna olduğunda da yeni baştan dört elle sarılırdı işine. Onda sarsılmayan tek şey Partiyeye ve devrime olan inançtı. Bunun dışında her konuda depreme elverişli fay hatlarına sahipti. Zaten çokça deprem yaşadı, çokça depreme maruz kaldı.

Tüm yaşadıklarıyla birlikte Parti ileri militanı olarak çeşitli komutanlık görevlerinin ardından 2018 baharında Dersim Bölge Komutanlığı'na atandı. Bu görevi yerine getirmek için elinden geleni yapma çabası içinde Mercan bölgesinde düşmanla girdiği çatışmada şehit düştüğünde yanında belki de en sevdiği yoldaşlarından olan Yusuf vardı. Birçok görevde birlikte olmuş, birçok eyleme birlikte katılmış. Birçok eve birlikte konuk olmuş, isimleri çoğu zaman birlikte anılmış iki yoldaş olarak ölümsüzlüğü de birlikte karşıladılar. Tereddüt etmeden ve eğilmeden.

Yusuf birçok özelliğiyle Taylan'la taban tabana zıt bir karaktere sahipti. Bu zıtlık onların birçok konuda karşı karşıya gelmelerine bazen konuşmama, küsme gibi sonuçlar doğurmasına rağmen aralarındaki bağın güçlülüğüne zarar vermezdi. Taylan'ın Yusuf'a olan sevgisi ve rahatlığı her konuda görüşlerini ifade edebildiği aynı zamanda Yusuf'ın görüşlerini de öğrenme ve karşılıklı tartışmayı getiren bir güvenin ifadesiydi. Taylan için yoldaşını sevmek bir zorunluluktaki. Yusuf ise daha [kendince] serbest bir davranışla hareket etmeyi isterdi.

"Evet yoldaşını sevmek gerek zorla da olmaz ki!" Bu ifade onun duygularını gizleme yoluydu. Kendini olduğundan daha sert

ve mesafeli göstermek, kabuğuna çekilmek, olmasını istediği şeyle olan arasındaki çelişkinin bir yansıması olurdu.

Yusuf çocuk yaşta devrimcileri tanımış, ilk gençlik yıllarından itibaren devrimcilik yapmaya başlamıştı. Partiyeye bağları Taylan gibi Komsomol üzerinden şekillendi. Taylan yoldaşa göre eski kuşak Komsomolcu olduğunu belirtmekten hoşlanırdı. Zira onun için illegal çalışma yani gizlilik ve militanlığın ağır bastığı dönemdi. Ve kendince gurur duyardı bundan. 19 Aralık Katliamı'nın ardından daha sıkı sarıldığı mücadelede dönemin yenilgi atmosferiyle birlikte birçok kaçkını, köşesine çekileni, "yaşamına bakani" görmüştü. Yılgınlık atmosferinin örgütsel duruşta ortaya çıkardığı olumsuzlukları görmüş ama yönünü

Partiyeye dönerek mücadeleye sarılmıştı. Arkadaş grubuyla katıldığı gençlik örgütlenmesinde diğerleri içinde bahanesiz bir katılım göstererek öne çıktı. Kiminin meslek, para kiminin sevgiliyle bir yuva kurma hayallerinin peşinden koşmasına takılmadan o devrimci hayallerinin peşine düştü. Kıyısından köşesinden yardım ve dayanışmayı değil romanlarda okunduğu gibi hayatını adayarak zafere dair inançla bir devrimciliği, onun devrimciliği. Onda düşünce ve duygu bağımsız hareket etmezdi. İlk randevusundaki heyecanını hep korudu. Ne olursa olsun yapılamayacak bir şeyin olmayacağına inanırdı. Süreç içerisinde anlamakta zorlandığı birçok şey onun da başına gel-

di. Kendisiyle yola çıkanların nasıl olup da bir köşeye çekilmeyi tercih ettiğini anlamayan Yusuf zaman zaman molalar verdi. Dejenerasyonun tartışıldığı yıllarda herkese düşen etkilerden o da payını aldı. Yeniden yüzünü Partiyeye dönerek bunlardan kurtulmanın yolunu da bildi. Her şeyin karşıtıyla birlikte var olduğu gerçekliğini kendi deneyimleriyle öğrendi.

Nihayetinde gerillaya katılım kararı aldığında bu onun için devrimin esas alanında olmak, hayatını tamamıyla adamak ve kopuş demektir. Kararlılıkla ve hiçbir tereddüt geçirmeden 6 yıl gerilla alanında verilen görevleri yerine getirmede olumlu bir süreç geçirdi. İleri militan ve birim komutanlığı görevleriyle sorumluluklar aldı. Tartıştı, uğraştı, savaştı, çalıştı, hatalar

yaptı, dersler çıkardı, deneyi aldı ve kattı. Her şeyden önemlisi Partinin sesini gittiği her yere bıraktı. Onun şahsında Dersim/Ovacık köylüleri Partiyi tanıdı. Bunlar hiç unutulmayacak anılar ve izlerdir.

Yusuf yoldaşın gerilla birliği içindeki anlamı, onun yaşamında ve özelliklerinde aranmalıdır. Her gerilla gibi onun da bir iç dünyası ve karakteri vardır. Ve gerillada bu tüm çıplaklığıyla ortaya çıkar. Çünkü gerillada kolektifin dışında bir yaşam yoktur. İhlal ise bozulmanın işaretidir. Yusuf yoldaş da gerillada tüm yönleriyle ortaya çıkma fırsatı buldu. Geçmiş yaşamın alışkan-

Yusuf umursamaz görünür, Taylan'la uğraşır, bundan zevk alırdı. Tabi bu işin bir yanı iken esasta güçlü yoldaşlık bağları vardı ve buna zarar verilmesine izin vermemeyi bilirlerdi. Ha; ortak yanların çoktu dedik ya. En göze çarpanı çaykolik olmaları. Çay, sigara keyfine fırsat yaratmada üzerlerine kimsenin olmamasıydı. Buldukları grupta koşullar ne olursa olsun ateş yakılır üzerine çaydanlık vurulurdu. Arazi zayıfmış, etrafta siviller varmış, malzeme azmış viz gelir, üstelik yedek çaydanlık varsa kaynatılır yedekte bekletilirdi. Çay hakkı çatır çatır savunulur, bu konuda tartışmadan kaçınılmazdı. Bir bakış açısının ürü-

nü olan bu durum gereksiz yere köye gitmeye de neden olurdu. Bu basit örnekte dahi görülen sınıf kökeni ve tavrının yansımaları birçok yerde görülebilirdi. Bizler devrimciler olarak bu sınıf mücadelesinde tarafızdır. Bu çelişkinin bir yönüdür. Diğer yönü kopuş gerçekleştirmediğimiz eskiye ait olan lümpen veya küçük burjuva veya köylülüğe ait yönümüzdür. Bu sınıflara ait bakış açısı ve tavrıdır. Kopuş gerçekleşmediğinde veya zayıf gerçekleştiğinde bizi geriye çeken, devrime zarar veren ve bedel ödeten yanlarımızdır.

Yoldaşların şehadetlerini de değerlendirdiğimizde alışkanlıkların ve yanlış hareket tarzının izleri görülür. Kullanılmayacağı kararlaştırılmış bir noktaya, olması gerekenden çok sayıda yoldaşla

konumlanmış, düşmanın hareket tarzına dair çözülme yapılmaksızın sürekli yoğunlaştığı ve sonuç almak için çırpındığı bir alana rastgele girilmiştir. Amaç yerine getirilmesi gereken görevlerdir. Fakat acelecilik ve plansızlık doğru bir değerlendirme yapılamadığını göstermektedir. Yoldaşlarımız bu dersi canları pahasına öğrenmiş ve öğretmişlerdir.

Şimdi Ovacık köylüleri onların ardından gözyaşı dökerken, gerilla birliğinde yerleri doldurulamaz yoldaşları kaybetmenin ağırlığı hissedilirken Yusuf'un sesi kulaklarımızda, kiminde muzipliği, kiminde arkadaşlığı kiminde kederli anıları, kiminde dert dinleyen yarenliğiyle dosttur, arkadaşdır, yoldaştır Yusuf. Mutluluk ve acılarla dolan yaşamında umudunu yitirmemiş bir arkadaşdır. Bu onun övüncüdür.

Gerillada tanıştığı ve bağlandığı Taylan yoldaşla da bu yönlü ortak özellikleri çoktu. Tabi bir de Bakış yoldaşla. Taylan yoldaşla öğrenci olmanın getirdiği birçok özellikte ortaklıklar. Bakış'la ise anarşik eğilimler konusunda. Ama Bakış'a karşı olan sevgisi bambaşka bir hal alırdı. Bakış'ın ona yaptırılmayacağı hiçbir şey yoktu. Bir kardeş gibi sever üzerine titrerdi. Bakış da bunu bilir, o da onu çok sever, değer verir, güvenirdi; ama bazen muzipçe üzerine gider, zorlar, sıkıştırır, çeşitli şakalar ve oyunlarla Yusuf'u deli de ederdi. Tersinden Yusuf'la Taylan'ın ilişkisinde de Yusuf Bakış'ın, Taylan da Yusuf'un karakterinde karşımıza çıkardı. Taylan üzerine düşer, değer verdiğini belli ederdi. Ama

"Ot gibi yaşamak iyi değil yoldaşlar, biraz renkli olun benim gibi, çiçek olun çiçeeek" sözü onun övüncüdür. Renkli karakterinle; yaşamı renklendiren yönleriyle bize miras kaldı gülüşlerin.

Dersim'de Bir Gerilla

www.yenidemokrasi6.net

**TARİHTEN
GELİYOR
GELECEĞE
YÜRÜYORUZ!**

Yeni Demokrasi
gazetesi

